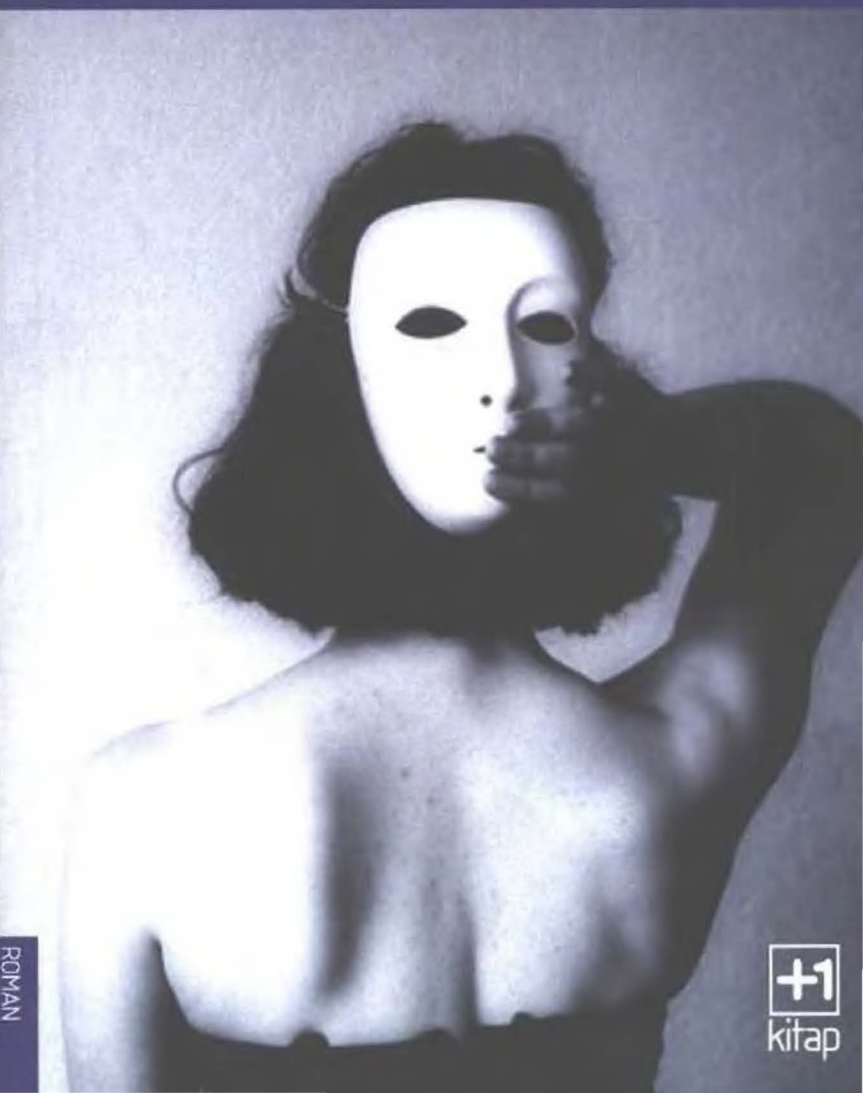
catherine locandro

clara'nın geceleri

ROMAN

+1 kitap

yaşamın toplamı

+1 Kitap 2007/ 37
Edebiyat/Roman/ 06
Clara'nın Geceleri/Catherine Locandro

© Catherine Locandro, 2004

© Yayın Hakları
PMP Basım Yayın Matbaacılık San. Tic. A.Ş.'ye aittir.

1. Baskı +1 Kitap, Eylül (1 000 adet)

Genel Yayın Yönetmeni
Ertekin Akpınar

Kapak Tasarımı
Mithat Çınar

Düzelti
Senem Kale

Son Okuma
Ülkü Tükenmez

Grafik Uygulama
Meryem Yardımcı

Baskı ve Cilt
Doruk Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Galata Deresi Caddesi No: 8-10 Zincirledere
Mecidiyeköy
Tel. 0 212 283 72 06 Fax. 0 212 284 34 46

ISBN 978-975-6063-50-7

PMP Basım Yayın Matbaacılık San. Tic. A.Ş.
Esentepe Mahallesi Kardeşler Sokak No:42
Esentepe 34 394 İstanbul
Tlf: 0212 283 98 98 Faks: 0212 283 00 55

kitap@pmpyayincilik.com

catherine locandro

clara'nın geceleri

+1 kitap

CATHERİNE LOCANDRO

1973 doğumlu senarist, yazar ve yönetmen. 1997 yılında "Love Reinvented" adlı TV dizisiyle adını duyurdu. 1999 yılında "So What" adlı kısa belgesel filmiyle filminin senaristliğiyle dikkat çekti. 2004 yılında "Clara'nın Geceleri" adlı bu ilk romanıyla bütün dünyada ilgi gördü. Bu kitabından sonra yazdığı "Souers" adlı kitabı kendisine genç yaşta büyük başarı sağladı.

ŞİLAN EVİRGEN

1979 İstanbul doğumlu. 2005 yılında İstanbul Üniversitesi Mütercim Tercümanlık Bölümü'nden mezun oldu. Halen Galatasaray Üniversitesi Karşılaştırmalı Dilbilim ve Uygulamalı Yabancı Diller Bölümü'nde Araştırma Görevlisi olarak görev yapıyor. Jean-Claude Carriere ve Milos Forman'ın "Goya'nın Hayaletleri" (Vatan Kitap, 2007) adında bir çevirisi vardır.

Roma'dan önce bir yaşamım oldu.
Gece ve gündüz arasında bölünmüş ikili bir yaşam.
Kurtarıcı olduğunu düşündüğüm, ancak yalnızca
yanılsama olan bir karşıtlık. Her iki tarafı da keskin
bir bıçak. Sonuç olarak Clara Gece ve Clara Gündüz
aynı yüze sahipti, korkunun yüzüne.
Anlamam için iki yolculuk yapmam gerekti. Birincisi
en zor ve en uzun olandı.

birinci yolculuk

1

Aşağıda, merdivenlerin başında her zamanki soruyu soruyordum. Yeni müşterilerim için olan soruyu. Odadan önce işi başlatan ve müşterileri bağlayan küçük 'artı'.

"Merdivenleri çıkarken özel bir şey yapmamı ister misin, ya da fark etmez mi?"

Adam doğrudan gözlerimin içine baktı. Bakışları bir an bile bacaklarıma ya da dekolteme inmedi. Sigara içenlerin kalın ses tonuyla, soğukkanlı bir biçimde "fark etmez" diyerek, olayın devamının nasıl gelişeceğine karar vermemi bekledi.

Herhangi bir gösteri yapmadan, dördüncü kata kadar olan merdivenleri önden çıkmaya başladım. Çıkarken de sürekli olarak, acaba nereye bakıyordur diye düşünüyordum. Normalde bu soru anlamsızdı, bakışların nerede olacağı açıktı. Ancak bu müşteri diğerlerine benzemiyordu. Gözlerindeki ve davranışlarındaki sabitlikle, dünya nimetlerinden el etek çekmiş birine ya da deliye benziyordu. Her şeyi bilen ve artık dünyadan beklentisi olmayan bir adam. Şıklığı da beni şaşırtmıştı. Kötü kokuları kapatmak için kullanılan ve sonunda

onlarla karışıp daha da kötü bir koku yayan parfümler gibi, pahalıya satın alınan bir şıklıktan söz etmiyorum. Onun şıklığı doğaldı, istem dışıydı. Yakışıklılığı da. Yüzü zamanın izlerini taşıyordu ve acılıydı. Serüvenlerle dolu, rastlantısal bir güzellik. Koyu gözler, dağınık siyah saçlar. Belki de elli yaşlarındaydı. Benim sürekli müşterilerimden biri değildi ve onu "Louisa'nın Yeri"nde hiç görmemiştim. Yeni biriydi. Nadir de olsa, zaman zaman yeni biri olurdu. Ya arkadaşlarından birinin tavsiyesi üzerine gelmişti, ya da barda tesadüfen bana rastlamıştı.

Etkilenmiştim ve bu duyguya artık alışık değildim. Hiçbir müşteri beni bu şekilde etkilememişti. Bu çok gerilerde kalmıştı.

Kaygımı gizlemek konusunda Clara Gece'ye güveniyordum. Açık saçık ve ucuz giysiler, yoğun, erotik bir makyaj. Bunlar savaş boyalarımdı. "Ben daha neler görmüştüm." Dördüncü kata geldik. Odanın kapısı karşımızdaydı. Dökülmüş kırmızı boyanın altından eski ve yeşilimsi tahta görünüyordu.

Adam arkamda, biraz geride duruyor, bekliyordu. Önce ben girdim, sonra onu içeri aldım.

Hizmetçi odası, iki müşteri arasında asla söndürmediğim gece lambasıyla aydınlanıyordu. Odanın havası turuncuydu. Adam az önce kapattığım kapının önünde, ayakta hareketsiz duruyordu. Bakıyordu. Parmaklıklı bir yatak, bir sandalye, caddeye bakan pencere ve köşede üzerinde bir havlu ve sabunun durduğu sararmış fayanslı lavabo vardı. Bir de ben vardım.

"Küçük hediyemi bana hemen verebilir misin? Hırsıza benzemiyorsun ama böyle olmasını tercih ederim."

Onun sessizliği karşısında, her zamanki sözcüklerimi kullanıyordum. Güven vericiydi. Fahişe ve müşterisi.

Cüzdanını aldı ve 50 euro çıkardı. O da turuncuydu. Parayı aldım ve başucumdaki masanın çekmecesine, diğer paraların yanına koydum. Sonra ona doğru dönüp bakışlarımla lavaboyu gösterdim.

"Başlamadan önce biraz temizlenmeye ne dersin? Önce eller ve sonra istersen geri kalanı. Devamında sana yardım

edebilirim..."

Sesim cilveliydi. Rol yapıyordum. O hala tepki vermiyordu. Sessizliği beni tedirgin ediyordu ve bunu saklamakta da gittikçe zorlanıyordum.

Sonra beklemediğim bir anda harekete geçti. Bana bakmadan önümden geçti, sandalyeye oturdu ve eliyle yatağı işaret ederek benim de oturmamı istedi. Dediğini yaptım. Karşı karşıyaydık.

"Polis misin?"

Güven verici ve kesin bir biçimde "hayır" diye yanıtladı, ancak kafam hala karışıktı. Karşımda duran adam hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum ve bu da alışılmadık bir durumdu. Şüphe içinde, uzlaşma kozunu oynamaya karar vermiştim.

"Özel bir şey istiyorsun, öyle mi?"

Cüzdanını tekrar eline aldı, dörde katlanmış beyaz bir kâğıt çıkarttı ve bana uzattı. Ondan herhangi bir işaret, ne yapacağıma dair bir ipucu beklerken, hareketlerim tereddütlüydü. Ancak sorularımın tek yanıtı sessizlikti.

Kâğıdı aldım ve açtım. Sık ve düzgün bir yazı sayfanın bir bölümünü kaplıyordu. Siyah mürekkeple, özenle yazılmış sözcükler şöyleydi: " Sizi istiyorum. Sizi istiyorum ve sizden önce hiç kimseyi istememiştim. Beni böyle bırakmayın..."

Bir itiraf. Başarısızlığı sezen, güzel ve umutsuz, istek ve vazgeçiş sözcükleriydi.

Sayfayı çabucak okuduktan sonra adama baktım.

"Nedir bu?"

"Onu okumanı istiyorum... Uygun bir tonlamayla."

Sertçe reddettim. Nedenini o anda anlayamadığım, korkudan kaynaklanan bir sertlikti. Bir fahişeydim ve bana fahişeymişim gibi davranılmasını istiyordum. Clara Gündüz'ün sınırları aşarak Clara Gece'nin bölgesine girmesi söz konusu dahi olamazdı. Bu çok hassas ve ince sınırı oluşturmak yıllarımı almıştı. Bu sınırı vahşice koruyordum.

"Yapamam. Ben fahişeyim, sanatçı değil. Bana para verirler ben de bacaklarımı açarım! O kadar. Ve senin yerinde olsam şu

dalgın duruşa bir son verirdim çünkü otuz dakikalık süren çoktan başladı!"

"Okursan elli daha veririm ve inandırıcı olursan elli daha. Fahişelerle böyle mi konuşulur?"

Benim kalayı basmama karşılık soğukkanlı ve güvenliydi, bunları bana oldukça sakin bir biçimde söylemişti. Bu önceden kaybedilmiş bir mücadeleydi. Sonunda kabul ettim.

Ve böylece ilk yolculuğum başladı.

Tekdüze bir tonda ve aceleyle okumaya başladım. En kısa sürede bitmesini istiyordum.

"Dur!"

Kağıttan kafamı kaldırınca bana baktığını gördüm. Ciddi yüzünde hiçbir sinir ya da sabırsızlık belirtisi yoktu. Bekliyordu. Sonunda pes edeceğimi biliyordu. Bekliyordu.

"Sizi istiyorum... Sizi istiyorum ve sizden önce hiç kimseyi istememiştim. Beni böyle bırakmayın. Artık onurum, gururum kalmadı ve umurumda da değil. Evet, onur ve gurur umurumda değil. Bu bir hastalık, duygu kanseri. Sizden beni sevmenizi istemiyorum, yalnızca sizi sevmeme izin verin. Göreceksiniz çok yumuşak olacağım. Sizinle bunu yapabileceğimden eminim. Sizin sessizliklerinizi, yalnızlıklarınızı öğrenirim... Ses çıkarmadan, sizi rahatsız etmeden kendinizi bırakmanızı beklerim. Bana inanmalısınız. Artık insanlarla olamıyorum, onları görmüyorum... Sizi seviyorum."

Okurken bir an bile ona bakmamıştım. Ancak dikkatinin apaçık bir biçimde vücudumun her bir noktasına yöneldiğinin farkındaydım.

Bakışlarının tekrar ona yöneleceği anı geciktirmek için, başım önümde, yavaşça kâğıdı katlıyordum. İkincisinde sessizliği bozan o oldu.

"Teşekkür ederim..."

Gülümsüyordu. Gülümsemeyi bildiğini düşünmemiştim. Biraz hüzünlü bir gülümseme, neredeyse çocuk gülümsemesiydi.

Sonra ayağa kalkarak bana söz verdiği parayı uzattı.

Karşılığında kâğıdı ona geri verdim ve son sözü Clara Gece'nin söylemesi için ona:

"Gerçekten tüm istediğiniz bu mu?" diye sordum.

"Evet..." dedi, biraz rahatsızdı. "Çok güzelsin."

Bu son cümleyi, özür dilemek istermiş gibi, gitmeden hemen önce söyledi. Kapıyı açtı ve kayboldu. Bir süre, şaşkın, hareket edemeyecek şekilde, yalnız kaldım. Birkaç dakika sonra, ilk adımlarım beni cama yöneltti. Sokağın boğuk gürültüleri dalga dalga bana ulaşıyordu. Seslerin, polis sirenlerinin yankıları... Çınlayan hikâye numuneleri, Paris'in doyma noktasına gelmiş havasında birbirine karışıyor ve çarpışıyordu. Çoktan gece olmuştu. Louisa'nın karşı kaldırımdaki barının sıcak ve rahatlatıcı ışığına bakıyordum.

2

Her müşterimden sonra olduğu gibi, o akşam, yolun karşısına geçip Louisa'nın barına *Chez Louisa*'ya gittim. Erkendi, saat henüz 21:00 bile olmamıştı, ancak bu akşam için işimin bittiğini biliyordum.

Bistronun en kalabalık olduğu saatti. Yola gelmez gece kuşları, uyuyamayıp bir şeyler içmek isteyenler, dinlenen fahişeler vardı. Tüm bu insanlar ya barın etrafında ya da salonda oturmuş, bardaklar dolup boşalırken, havadan sudan şeylerden söz ediyorlardı. *Chez Louisa* güzel bir mekan diyebileceğimiz türden bir yer değildi, ancak insan kendini orada iyi hissediyordu. Patroniçenin ilginç kişiliği dışında, Saint-Denis caddesinde, civardaki birçok mahalle barından biriydi.

Louisa kırk yaşlarında, İtalyan asıllı bir kadındı. Uzun süre önce, başka bir yaşamda, erkekti. Kız gibi güzel bir *ragazzo*. Köyündeki kadınlar ve erkekler ona hakaret ediyorlardı. Onu anlamıyorlardı. O da önce bir gemiye sonra da trene binmiş ve kendini Toulon'da bulmuştu. Burada birkaç yıl kalmış ve liman yakınlarında, sıcak semtte sokaklarda fahişelik yapmıştı. Uzun bir süre sonra ise Paris'e gelmişti. Ve ameliyattan sonra Luigi, nihayet kendisi, yani Louisa olmuştu.

Louisa İtalya'dan pek sık söz etmezdi. Yalnızca zaman zaman, nedenini bilmeden söylenilen eski bir nakarat gibiydi.

Bazen Calabre'nin kuru ve keskin kayalıklarını ve Roma'nın yumuşaklığını özlediğini biliyordum sadece.

Bardan ve ameliyattan önce, Louisa Paris'te on yıl boyunca fahişelik yapmıştı. Saint-Denis caddesinin en güzel travestilerinden biriydi. Evinde taksi şoförlerinden, üst düzeyden insanlara, sinema sanatçılarına kadar farklı müşterileri ağırlardı. Belli bir süre sonra bıkkınlık gelince bu bistroyu satın almıştı. Bir gün, çok uzun boylu, güzel yüzlü, Cheyenne'li Kızılderili bir adam, garsona ihtiyacı olup olmadığını sormuştu. Louisa ona evet demiş ve Tony sevgilisi olmuştu. Kendisinin sık sık söylediği gibi Tony onun 'mucizesiydi'. Bir süre sonra, geçirdiği ameliyat dönüşümünün son noktası olmuştu.

Tony her zaman yanındaydı. Louisa'ya karşı dürüsttü ve ona olan aşkının zayıf noktası yoktu.

Bardaki taburelerden birine oturdum ve ben istemeden, Tony önüme bir kadeh kırmızı Bordeaux şarabını koydu. Her iki ya da üç müşteride bir, bir kadeh içerdim. Bu, kaldırımları terk edip Louisa'nın barında müşteri beklediğimden beri edindiğim, sürüp giden bir alışkanlıktı.

Louisa içki içmemden hoşlanmıyordu. Bunu bana İtalyan aksanı ve boğuk sesiyle sık sık söylerdi. Dalga geçerek ona, "Endişelenme, yalnızca 'görev' sırasında içiyorum", derdim. Bu doğruydu. Clara Gece'nin birçok aksesuarından biriydi.

Louisa benim için sık sık endişelenirdi. Sevdiği insanlar için genellikle sürekli olarak endişelenirdi. Hiçbir neden yokken bile. Koruyucu ve endişeliydi.

Beni göz ucuyla takip eder, ona söylemediklerimi, onun bilmediği diğer yaşamım hakkında, sessizliğimin isteyerek gizlediklerini tahmin etmeye çalışırdı. Zaman zaman Tony'yi kâşif olarak gönderirdi. Bazen de soruları doğrudan kendisi sorardı. Duygu ve düşüncelerimi saklama sanatında ustalaştığımdan, bunlardan kolayca sıyrılırdım.

Müşterilerden biri bara girdiğinde, şarabımı içiyordum. Daimi müşterilerimden biriydi. Evli, üç çocuğu olan bir muhasebeciydi. Haftada bir kere, pazartesi günleri, işten sonra bana gelebilmek için, toparlaması gereken ve 'hiç bitmeyen' hesapları bahane

ediyordu. Suçluluk duygusu onu terletiyor ve paranoyaklaştırıyordu. Tanıdık bir yüz görme endişesiyle etrafına umutsuzca bakınarak benimle konuşuyordu.

Yanıma, 'gidebilir miyiz' diye sormaya geldiğinde, ter içinde ve huzursuzdu.

"Üzgünüm ama bu akşam olmaz."

Kaygısı bir derece daha artmıştı. Ağzını kulağıma yaklaştırarak, sitem etti ve beni yumuşatmak için bir sürü şey söyledi.

"Haftada bir kere işlerimi ayarlayıp yanına gelmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. 20:30'da geldim ve burada değildin. Seninle bir anlaşmamız var... Pazartesi günleri 20:30. Bu saatte benimle olmalısın. Bu akşam yukarı çıkmazsak önümüzdeki haftayı beklemem gerekir... Bunu yapamam, yapamam, anlıyor musun? Yapamam..."

Bir müşteri geldiğinde bir gözü bende olan Tony bize doğru yaklaşmıştı. Her yerinden terler damlayan muhasebeciyi kapıya kadar geçirmek için benden yalnızca bir işaret bekliyordu.

"Bir müşterimle işim tahmin ettiğimden daha uzun sürdü... Bu akşam senin için artık bir şey yapamam, ama mahalledeki tek fahişe ben değilim ki. Seni tatmin edebilecek birini bulacağına eminim."

Öfkeliydi, ancak Tony'nin gözlerini kendisine diktiğini gören muhasebeci, aniden konuşmayı keserek, işaret parmağını tehdit edercesine bana doğru salladı.

"Tamam, eğer istediğin buysa. Ancak paramı sana vermem için artık bana güvenme!"

Müşteri reddetmek ya da işimi erken saatlerde bitirmek gibi alışkanlıklarım yoktu. Müşterilerim bunu bilirdi ve Louisa da bilirdi. Bu küçük atışma tabiî ki onun gözünden kaçmamıştı. Yanıma geldi ve iyi olup olmadığımı sordu. Ona "iyiyim" dedim. Yalnızca biraz yorgundum. Bu seferlik ısrar etmedi.

Sylvia olayını sanırım bana o akşam anlatmıştı. 'Küçük Sylvia' bir kaldırım kızıydı. 'Anguille' lakaplı Mösyö Roger'nin 'koruması' altında olan, yalan söyleme hastası, ufak tefek bir sarışındı.

Mahalledeki kızların çoğu gibi, Louisa ve ben ondan pek hoşlanmazdık. Bela bir kızdı.

Genelde yaptığı gibi Louisa'ya bir şeyler içmeye gelmiş ve alkolün de etkisiyle bardaki müşterilerden birine askıntı olmaya başlamıştı. Benim çıkarlarımı ve kendi onurunu korumak için patroniçe "buna" hemen bir son vermesini istemiş, Sylvia ise sert tepki gösterip Louisa'ya sövüp sayarak, mekânında neden yalnızca benim gelip geçene asılmama izin verdiğini sormuş.

Louisa kadın pazarlamadığını, benimle olan dostluğundan dolayı barında çalışmama izin verdiğini ve bunun başka bir nedeni olmadığını söylemiş.

Hakaretler artıp sesler yükselmeye başlayınca, Tony Sylvia'yı kapıya kadar geçirmeye karar vermiş.

"Olaya bakar mısın, burası saygın bir mekân, bir genelev değil!"

Sinirlendiği zaman Louisa'nın İtalyan aksanı daha da belirginleşiyordu. Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım.

"Bu benim hatam patron. Onların aklına yanlış şeyler gelmesine neden oluyorum..."

"Sen burada evindesin. Diğerleri de başlarının çaresine baksınlar. Mahalledeki fahişe barlarının sayısı hiç de az değil.".

Bağımsız olmam sık sık kıskançlıklara neden olurdu. Ancak bu özel statüm ve Louisa'nın bana karşı olan konukseverliği ilk defa kızlardan birinin bu kadar açık tepki vermesine neden olmuştu.

Bu ağız dalaşından sonra Sylvia bir daha bara uğramamıştı.

Bir saat kadar daha Louisa'nın barında oturduktan sonra üstümü değiştirmek için odaya döndüm. Bu hiç değişmeyen bir ritüeldi.

Ayakta, odanın ortasında, iskarpinlerimi çıkardım. Metal iğne topuklar döşemenin üzerinde şaklıyordu. Sonra siyah deri eteğimin fermuarını indirip bacaklarımdan aşağıya kaydırdım. Eteği yerden alıp yatağın üstüne koydum. Sıra bluzumdaydı, o da siyahtı ve derin dekolteliydi. Onu da eteğin yanına koydum.

Geriye çoraplar ve beni geceye bağlayan son aksesuarlar olan jartiyerlerim kalıyordu.

Tüm katın ortak kullandığı banyoda, vazgeçilmez duşumu aldıktan sonra (iki müşteri arasında lavabo ile yetinip temizleniyordum) her gün yanımda getirdiğim spor çantamı alıp bir değişim gerçekleştiriyordum. 'Sivil' kıyafetlerimi çıkarıyor ve onların yerine gece kuşu üniformamı yerleştiriyordum.

Her zaman son olarak, lavabonun üzerinde asılı duran aynanın önünde makyajımı temizliyordum.

Bu hareketleri her akşam yavaşça, özenle tekrarlıyordum. Bu, rahatlamamı sağlayan bir boşluk, iki yaşamım arasında bir tür erkeksiz bölge gibiydi.

Sonra, çantam omzumda, dışarı çıkıyor ve Art-et-Métiers istasyonuna kadar yürüyordum. Genellikle saat 01:05'teki son metroya biniyordum. Ancak bu akşam, Mairie-des-Lilas yönündeki vagona oturduğumda saat yalnızca 22:45'ti. Dört istasyon sonra, Pyrénées'de metrodan indim. Diğer yaşamım başlıyordu.

3

'Aşk ilanı'nı bana okutan adamla ilgili hatıralar kafamı kurcalayıp duruyordu. Zaman zaman gece ya da gündüz bazı görüntüler, sözcükler aklıma geliyordu. Bunların bende yarattığı duyguları anlamaya ya da açıklamaya çalışmıyordum. Bir süre sonra, günlerimin tekrarlanan monotonluğu, ansızın gelen bu flash-back'lerin direncini kırdı.

Buttes-Chaumont parkına yakın oturuyordum. Bunu söylerken geçmiş zaman kipi kullanıyorum ve bir gün tekrar orada yaşar mıyım şimdilik bilmiyorum. Şu anda tüm bunlar bana o kadar uzak geliyor ki.

Oturduğum evden, 70'li yıllardan kalma büyük bir beton binanın dokuzuncu ve son katındaki iki odalı sevimli daireden Eyfel kulesini ve Sacré-Coeur'ü görüyordum. Akşamları, kulenin ışıkları düzenli aralıklarla salonumun duvarına yansıyordu.

Benim binamın çevresinde gösterişli ve estetik olmayan başka büyük binalar vardı. Bu mimari sapkınlıklar insani boyutlarda olan şehir evleri ve yıkılmak üzere olan eski Belleville'de kurtulmuş olan sağlıksız evlerle yan yanaydılar. Tüccarlarla dolu küçük sokaklar Afrikalı zanaatkârları, dövme salonlarını, öncülük yanlısı sanat galerilerini, çocuk kitapçılarını, kasapları ve Arap bakkalları bir araya getiriyordu. Bu topluluk mutlulukla ya da şiddetle ilişki kuruyor, birbirini sorguluyor, gözlemliyordu. Birbirleriyle

sürtüşüyor, anlaşıyorlardı... Gerçekte hiçbir zaman tam olarak birbirlerine karışmıyorlardı.

Sanırım bu yerde sevdiğim de buydu. Karşıtlık. Benim tüm hayatım karşıtlıklar üzerine kuruluydu.

Clara Gündüz ve Clara Gece arasında, yalnızca bir sayı, 'yirmi'den ibaret olan bir sınır vardı. Her akşam, saat tam 20:00'de Louisa'nın barına giriyordum. Her gece son metroyla geri dönüyordum. Ne daha geç, ne de, istisnalar hariç, daha erken.

Her günüm aynı şema üzerine kurulmuştu. 7:30: Kalkış ve spor. Kondisyon bisikleti ve karın egzersizleri. 08:30: Çay, tahıllar, portakal suyu ve yoğurttan oluşan kahvaltı. 09:00: Duş. 09:30: Parkta gezinti ve kitap okuma ya da duruma göre kitapçıdan kitap satın alma. 11:00: Çeşitli alışverişler. 12:30: Öğle yemeği.

Öğleden sonra, beklenmedik resmi işler ya da doktor kontrolleri için çok sınırlı bir zamanım kalıyordu. Saat 18:00 civarında spor çantamı hazırlıyordum. Her zaman aynı kıyafeti giyiyordum. Bluzum her akşam yıkanıp sabah kuruyor, deri eteğim ilk yıpranma belirtisinde yenisiyle değişiyordu. Saat 19:00'da metroya biniyor ve tüm yol boyunca okuyordum. 19:30 gibi odama geliyordum, üstümü değiştiriyor ve saat 20:00'de Louisa'ya iniyordum. Sınırım buydu.

Bu net saatler hayatımı tesadüflerden ve her tür karışıklıktan koruduğumu hissetmemi sağlıyordu. Aynı zamanda, şizofrenlik sınırında olunan bir durumun ortasında, belirli bir dengeyi, bir davranış çizgisini koruduğum izlenimini uyandırıyordu.

Gündüzlerim gecelerimin tersiydi. Alkol, seks ve erkek yoktu. Yaşadığım bu iki farklı hayatı yalnızca, belirlediğim kesin saatler birbirine bağlıyordu. Bu karşıtlık hem fiziksel hem de ruhsal varlığım için gerekli gibi görünüyordu. İki yaşamın birbirine karışması beni öldürürdü. Bu yüzden mahvolan o kadar çok kız görmüştüm ki.

Aynı zamanda, insanların bakışlarından çekinerek ve onlarla olan görüşmelerimin uzamasıyla oluşacak düzensizliklerden korkarak, yalnızlığı ilke edinmiştim. Gündüzleri kimseyi görmüyor-

dum. Geceleri ise yalnızca Tony ve Louisa bu kuralın dışında kalıyorlardı. Gündüzleri olan yaşamımla ilgili olarak onlara hiçbir şey anlatmasam da, benim ailem gibiydiler. Diğer kızlarla ise çok az konuşuyordum, müşterilerimle de iş ilişkisi dışında bir ilişkim asla olmazdı.

Paris'te muhtemelen en fazla prensibi olan fahişe bendim. Ancak bu prensipler neredeyse sakin ve sağlıklı olmamı sağlıyorlardı. Hatta zaman zaman, fiziki olarak neredeyse çok iyi olduğum duygusuna kapılıyordum. Bunu parkta yaptığım gezintilerde sık sık hissediyordum. O anlarda, yaşadığım hayatın bana tamamen uygun olduğunu düşünüyordum.

Diğer bir zevk kaynağım okumaktı. Bu hala değişmedi. Kitaplar beni barbarlıktan kurtardılar.

4

Cinsel ilişkiye girmek benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı. Her ne kadar zamanla azaldıysa da, bazen zevk aldığım da oluyordu. Filmi beğenmediğim zaman salonu terk ediyordum. 'Uzaklaşıyordum'. Düşüncelerimi fiziksel hislerimden uzaklaştırma yeteneğim vardı. Bu çocukluğumdan beri üzerinde çalıştığım çok değerli bir yetenekti, olayları derin algılayışım, çelişkili bir biçimde, onlardan sıyrılmamı sağlıyordu. Bu o anlarda tepkisiz kaldığım anlamına gelmiyordu. Tam tersi. Zaman zaman profesyonelliği numara yapmaya kadar ileri götürerek, rolümü sonuna kadar oynuyordum.

İlk müşterimin adı Akiro'ydu. 80'li yıllarda Fransa'ya gelmiş Japon bir restoran işletmecisi, ülkede sushi'nin öncüsüydü ve Fransızcası pek de iyi değildi.

Paris'e birkaç hafta önce gelmiştim ve Gare du Nord yakınında kötü bir otelde kalıyordum. Hotel Éden. Babamla aramızda geçen şiddetli bir kavgadan sonra doğduğum taşrayı aniden terk etmiştim ve elimde hiçbir şeyim yoktu. On yedi yaşındaydım ve çok çekici olduğunu söyledikleri fiziğimden başka bir şeyim yoktu.

Paris'in imkânlar şehri olduğunu düşünüyordum. Başıma gelebilecek en kötü ve en iyi şeylere hazırlıklıydım. Uçlarda duygular, güçlü tutkular ve yıkıcı acılar yaşamayı umuyordum. Şimdiye kadar içinde yetiştirildiğim bu vasatlık yerine gerçek bir yaşam istiyordum. Genç kızlık coşkularımı bir valize koyup kaldır-

dım. Gare du Nord'daki birahanelerden birinde kendimi garson olarak buldum. Böylece, ezbere bildiğim bir durumu tekrar ediyordum. On iki yaşımdan itibaren, babamın restoranında düzenli olarak garsonluk yapmıştım, bu işi çok iyi biliyordum.

Geceleri, kaldığım otelin koridorlarında mırıltılar ve müşterilerini getiren fahişelerin ayak sesleri duyuluyordu. Yatağıma uzanıp onları dinliyordum. Bazen komşu odalardan zevk çığlıkları yükselip bana kadar ulaşıyordu. Çığlıklar, inlemeler, birbirine çarpan cinsel organlar... Muhtemelen ilk defa bu otel odasının karanlığında, fahişeliğin bir imkân olabileceğini, bunun yapılabileceğini düşündüm.

Bu işin inceliklerini bana öğretebilecek bir kızı gözüme kestirmiştim. Geceleri birahanede çalıştığım zaman, sabah çok erken saatlerde onunla karşılaşıyorduk. Bir gün onunla konuşmaya karar verdim ve çok kısa bir süre sonra arkadaş olduk. Rose yalnızdı ve onda hoşuma giden şey de buydu. Sevdiği adam on yıl önce onu fahişelik yapmaya zorlamıştı. Adamın hapse atılmasını, semt değiştirmek ve ondan kurtulmak için fırsat bilmişti. Korkuyla adamın serbest kalacağı günü bekliyordu ve o gün hızla yaklaşmaktaydı. Hapisten çıktığı zaman başka bir yerde yeni bir hayat kurmasına yetecek kadar para biriktirebileceğini umuyordu. Rose bana işin temelini öğretti. Aynı zamanda beni vazgeçirmeye de çalıştı, ancak boşunaydı. Kararımı vermiştim.

İyi bir öğrenci olarak, kafamda bana verdiği bir sürü öğütle, bir akşam işe gitmedim ve kendimi Hotel Éden'in önünde, onun yanında buldum. Şans eseri, beden ölçülerimiz ve kilomuz neredeyse aynıydı. Bana böylece kıyafetlerini ödünç verebilmişti. Mini etek, hafif bir bluz, çoraplar ve özellikle de bir çift jartiyer. Ancak benim bacaklarım daha kalın olduğundan jartiyerler çok fena sıkıyordu. Yanında duruyor, kendimi inanılmaz derecede beceriksiz hissediyor, fakat aynı zamanda ödünç aldığım ve normalde hiç tarzım olmayan bu kıyafetlerin beni koruduğunu düşünüyordum. Benim gardırobum, genç

kızlıkla kadınlık arasında kalmıştı ve on yedi yaşındaki bir erkeğin kıyafetlerinden oluşmuş gibiydi.

Karşı kaldırımda Akiro'yu ilk gören Rose oldu. Yanıma gelmek için karşıya geçmeye hazırlanıyordu. Beni seçmişti. Uzaklaşmadan önce Rose bana bir şeyler söyledi.

"Onu tanıyorum, biraz kaçık ama fazla değil. Sana bakmasına izin ver ve canını sıkmaz..."

Ona birkaç ayrıntı sormak istedim, ancak Akiro hemen karşımda beliriverdi.

"Ne kadar?"

Oldukça belirgin bir aksanı vardı ve çok iriydi. Aklıma hemen *Belle de jour*[1] geldi.

"İki yüz, artı oda ücreti."

Tarife uygun gelince, Akiro ve ben otelin resepsiyonuna doğru yürümeye başladık. Gece nöbetine kalan, arada sırada ben işten dönerken edebiyat üzerine konuştuğumuz nazik genç çocuk Japon müşterimle geldiğimi görünce şaşkınlığını gizlemedi. Rose'un altın kuralı hiçbir şeyi birbirine karıştırmamaktı ve buna uyarak kendi odamdan başka bir oda istedim. Duşu olan bir oda...

"Bir de bide olsun." diye ekledi Akiro.

Bunu özellikle istemesi beni pek de tedirgin etmedi. Hayır. Beni kaygılandıran ve odaya varıncaya kadar aklımı kurcalayan tek şey Akiro'nun ağırlığını nasıl kaldıracağım düşüncesiydi. Paris'e gelmeden önce yalnızca iki sevgilim olmuştu, ikisi de zayıftı ve onun ölçülerinde biriyle sevişeceğimi düşünmek beni çok ürkütüyordu. Bu muhtemelen genç yaşıma ve tecrübesizliğime bağlı saçma bir kaygıydı.

22 numaralı oda benimkinden daha büyüktü, ancak aynı çirkinlikteydi. Yerler ve duvar koyu renk bir halıyla kaplıydı, somyası çukurluklarla dolu iki kişilik bir yatak, her biri birbirinden tozlu ve ürkütücü lambalar vardı. İçeri girer girmez Akiro'dan

[1] *Gündüz Güzeli* (Luis Bunuel) Catherine Deneuve'ün başrolde yer aldığı 1967 Fransız yapımı bir film. (Ç.n.)

ücretimi hemen ödemesini istedim. Hiç sorun çıkarmadan söylediğimi yaptı ve parayı verirken öne doğru eğildi. Biraz şaşkındım, belli belirsiz bir biçimde teşekkür eder gibi yaptım ve parayı yine Rose'un bu durumlar için bana ödünç verdiği el çantasına koydum. Harekete geçmek gerekiyordu. Karşısında, ayakta, odanın ortasındaydım ve birlikte olmadan önce gidip biraz temizlenmesini istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Şaşkınlığımın farkına vararak, Akiro bana çok nazik bir biçimde gülümsedi.

"Yeni mi?"

Başımı sallayarak evet dedim. Bu çok hoşuna gitti. Elini banyoya doğru uzatarak, orada kendisine eşlik etmem için beni davet etti. Burası tam anlamıyla bir banyo değildi. Bir duş, lavabo ve ikisi arasına sıkışmış, şu ünlü bide vardı..

Hala gülümsemekte olan Japon yönetimi ele geçirmişti.

"Soyunmak!"

Aceleyle jartiyerlerimi çıkarmaya başlamış ve onlardan kurtulunca da çok rahatlamıştım. Çok beyaz olan tenimde dantelin altında gizli olan lastiğin pembe izi kalmıştı. Sonra geri kalan her şeyi çıkardım. Akiro beceriksizce soyunmamı büyük bir dikkatle, titizlikle izliyor, bakışlarını vücudumun açığa çıkan notalarına sabitliyor, devamını açgözlülükle bekliyordu.

Tamamen çıplak kaldığımda, yavaşça yanıma yaklaştı ve dizlerinin üzerine çöktü. Yüzü cinsel organıma birkaç santimetrelik mesafedeydi. Nazikçe parmaklarıyla cinsel organımı aralayıp izlemeye başladı. Gözleri bıkmadan, yorulmadan en ufak ayrıntılar üzerinde gidip geliyordu. Dalgın ve büyülenmiş bir şekilde, birkaç dakika böyle durdu. Sonra konsantrasyonu nedeniyle yok olan gülümsemesine devam ederek, oturmamı işaret etti. Fayansın soğukluğuyla irkildim.

"Yıkamak!"

Akiro bana lavanta kokan bir sabun uzattı. Biraz şaşırmış ve kırılmış, yalnızca hijyenik açıdan önlem aldığını düşünmüştüm. Olayın aslını yıkanmaya başladıktan sonra anladım. Hala dizleri

üzerinde duran ve gözlerini cinsel organımdan ayırmayan Akiro, yavaşça pantolonunu indirdi ve sertleşmiş olan penisini çıkarıp inleyerek mastürbasyon yapmaya başladı.

Durulanıp, sabundan temizlenen pembe ve parlak cinsel organım tekrar belirdiğinde orgazm oldu.

Daracık banyoda, fayansların üzerinde diz çökmüş, başı arkaya düşmüş, kendi kendisine aldığı zevkten bitkin olan bu iri yarı adamın görüntüsünde büyülü bir şey vardı. Kafasını toplaması ve biraz zorlanarak ayağa kalkması bir ya da iki dakika kadar sürdü. Yeni direktifler verebileceği düşüncesiyle yerimden kıpırdamamıştım. Oysa o, saygıyla önümde eğildikten sonra önce banyodan, sonra da odadan çıkıp gitti. Birkaç saniye boyunca, duruşumun ne kadar tuhaf olduğunun farkına varmadan öylece kalakaldım.

O akşam kaldırıma tekrar inmedim. Her zamanki odama döndüm ve titizlikle kendimi dinlemeye başladım. Bu içe bakışın sonucunda çok basit iki soru ve cevap belirmişti. Korkmuş muydum? Hayır. Bunu tekrar yapacak mıydım? Evet.

Tüm müşterilerin Akiro gibi olmayacağını biliyordum. Daha zor müşterilerle karşılaşacağımı, tiksintimi bastırmam gereken anlar olacağını biliyordum. Ancak o anda, gölgede kalmış olan yanımı keşfediyordum. Derinliklerin sarhoşluğu.

Ertesi gün kendi ölçülerime uygun jartiyerler satın aldım.

5

Tabloyu ilk kez gördüğümde, 'aşk ilanı'nın üzerinden yaklaşık olarak iki hafta geçmişti. Bir sabahtı. Parktan geliyordum, bir saatten uzun süre kitap okumuştum ve eve gitmek istemiyordum. Muhtemelen hava güzel olduğu içindi.

Villette sokağında, önünde zaman zaman durduğum bir sanat galerisi vardı. Burada Belleville'li sanatçıların resimlerini sergiliyorlardı. Farklı sanat dallarına karşı olan ilgime rağmen hissettiğim aşağılık kompleksi nedeniyle içeri hiç girmemiştim. Bu kompleks onların bende uyandırdığı ilgi ve coşkuyla doğru orantılıydı. Bu konuda kendi eksikliklerimle olan uzlaşmazlığım beni belirli bir mesafeden ve sessizce seyre dalmaya mahkum ediyordu.

O gün bir tablo dikkatimi çekti. O da galerinin vitrininde diğer tablolarla birlikte sergilenmekteydi ve onun benim olacağına ilişkin çocukça bir duyguya kapıldım.

Tuvalde bir kadın, dirseklerini barın kontuarına dayamıştı. Yorgundu, gözleri şarap bardağındaydı ve bakışları dalgındı. Etrafında taslak halinde belli belirsiz insanlar vardı. Yüzleri olmayan bir kalabalık.

Bu tuvalin önünde kendimi biçim değiştirmiş bir aynanın karşısındaymışım gibi hissediyordum. Kendime, daha doğrusu Clara Gece'ye ait küçük parçalar görüyordum. Bunlar başkalarıyla, yabancılarla karışmış parçalardı. Benimkilerle aynı uzun ve siyah saçlar, aynı yalnızlık ve her şeyden önemlisi aynı bakış. Yersiz

yurtsuz biriydi. Oldukça uzun, lal kırmızısı bir elbisesi vardı. Yazlık bir elbiseydi. Benimkilerden daha kalın olan dudaklarında da aynı renk vardı. Zevk veya acı.

Bu tablonun karşısında ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Sanırım saat ve görev bilincim beni gerçekliğe geri döndürdü. Bu tuhaf benzerlikten dolayı hala şaşkındım ve evime doğru yürümeye başladım. Kendimi mutlu ve kırılgan hissediyordum.

Sanatçılara teşekkür etmek aklınıza her zaman gelmiyor. Bize verdiklerini alıyor ve gidiyoruz. Tablonuzu gördüm ve size teşekkür etmek istedim.

O anda sizin olduğunuzu henüz bilmiyordum. Benim görünüşümün aklınızda kaldığını ve onu başka bir döneme ait olan kendi anılarınız ve pişmanlıklarınızla karıştırıp bir tuvale çizdiğinizi bilmiyordum.

Bu davranışla bana, diğer ikisine paralel olan üçüncü bir hayat verdiniz. Üçü arasında en doğru olanı. Benim gerçekliğime ve melankolime en yakın olanı. Kırmızı yazlık elbiseli bir yaşam. Kendime yasakladığım ve beni boğan bu gerçeğin bir yerlerde var olmasından dolayı mutluydum. Sizin sayenizde.

6

19:00. Her akşam olduğu gibi, Pyrénées istasyonunda metro bekliyordum.

Kendimi oldukça hafif hissediyordum. Bunun nedeni sabah gördüğüm tablo muydu yoksa Paris'i çevreleyen, bahar başlangıcı için istisnai olan, yumuşak, sıcak hava mıydı? Alışılmadık ve baş döndürücü bir tasasızlık duygusu içime yerleşmişti ve beni terk etmek istemiyordu.

Yolcuların durmaksızın dalga dalga ve gürültüyle perona akın ettiklerini hatırlıyorum, ancak bu bir şey değiştirmiyordu.

Bir adamın tren beklerken gözlerini benden ayırmadığını ve bunun çok hoşuma gittiğini anımsıyorum.

Sürekli kaçırdığım bakışlarımı yakalamak istiyor ve kalabalığın her hareketlenmesinden faydalanarak yavaşça bana doğru yaklaşıyordu. Sonunda kolu koluma değmiş ve parfümü bana kötü, ağır bir gaz kokusu gibi gelmişti.

Trenin gelmesi bu cehennem azabına bir son vermişti. Hayranım benim bindiğim vagona binememişti. Çok kalabalıktı ve bana yaklaşma girişimlerinden vazgeçmeye razı olmak zorunda kalmıştı.

Elimde tuttuğum kitabı açmamıştım. O benim yol arkadaşımdı. Bu anı erteleyerek, daha fazla zevk vermesini istiyordum. Ayakta, sıcak ve terli vücutlara yaslanmış, metronun hareket etmesini bekliyordum.

Yirmi dakika sonra metrodan indim ve kitabımı spor çantama

koydum. Sıcak nedeniyle Temple semti hiç olmadığı kadar elektrik yüklüydü. İç patlamaya hazır büyük bir kalabalık. Hızla yürüdüm ve kendimi hizmetçi odamın olduğu eski binanın ılık holünün alacakaranlığında buldum. Merdivenleri elimden geldiğince yavaşça çıktım. Gece yarısı faaliyetlerimden kaynaklanan gürültüden dolayı şikayet eden bazı kiracılarla sorun yaşıyordum ve bunlardan biri olan ikinci katta oturan müzmin bekar adam özellikle çok saldırgan olabiliyordu. Merdivenlerde karşılaştığımız zaman bana öfkeyle bakıyordu. Ben onun hala bakir olduğunu, beni görmenin bile onun için tarif edilemez bir işkence olduğunu düşünüyordum.

Üstümü değiştirdikten sonra, her akşam olduğu gibi Louisa'ya gittim. Burada da ortamda bir hafiflik vardı. Patroniçe formundaydı ve tam bir İtalyan kadınına benziyordu. Oldukça çakırkeyif ve fethedilmiş bir topluluğun önünde yüksek sesle konuşuyordu.

Beni gülümsemeyle karşıladı ve barın üzerinden eğilerek öptü. Tony de aynısını yaptı.

Şarabımı içerek bir süre onlarla sohbet ettim. Başımı çevirip arkama bakmama neden olan şey ortamda neredeyse algılanamayacak kadar küçük bir değişimdi. Bu, havadaki molekülleri allak bullak eden ve ensemde şiddetli bir karıncalanma şeklinde son bulan küçük bir dalgaydı.

Buz mavisi gözler bana sabitlenmişti. Bir adam beni bekliyordu. Yüzü çok zayıftı, kısa kesilmiş sarı saçları vardı, muhtemelen çok pahalı olan açık renk bir takım elbise giymişti. Hafifliğim kurşundan bir pelerinin ağırlığına dönüştü.

Benim müşterilerimden biri değildi. Onu Louisa'da daha önce hiç görmemiştim. Sakin görünümünün gizlemeyi başaramadığı bir şiddet yayıyordu etrafına. Yanıma yaklaşıp tarifemi sordu. Sesinin oldukça tiz olması, şaşırtıcı ve tuhaf bir karşıtlıktı. Görünüşünün geri kalanı bana bu kadar itici gelmeseydi, bu ayrıntı beni gülümsetebilirdi.

Bardan çıkmadan hemen önce Tony'ye baktım. Bir müşteri bana tuhaf göründüğünde bunu yapmam konusunda

anlaşmıştık. Böylece ara sıra odanın camına doğru bakacağını biliyordum. Sorun olması halinde ona işaret vermeyi başarmaksa bana düşüyordu.

Hizmetçi odasına giden yol boyunca adam benimle çok konuştu. Bana özellikle bir arkadaşının tavsiyesi üzerine geldiğini ve ünümün çok iyi olduğunu söyledi. Aynı zamanda bana bir sürü soru sordu. İzlediğim yol, alışkanlıklarım... Ona öylesine cevaplar veriyordum. Vücutlarımız arasında bilinçli olarak koyduğum bu mesafe birazdan yok olacaktı.

Harekete geçme anında gevezeliğe son verdi. Paramı verdi ve o andan itibaren dikkati ve tüm vücudu isteklerine, alacağı zevke yoğunlaştı. Tam olarak ne istediğini ve ne şekilde istediğini bilerek, bana sertçe emirler vermeye başladı.

Yatağa oturdu, benden önce pantolonunu indirmemi ve cinsel organını ağzıma almamı istedi. Karşı koymadan istediğini yaptım, şimdiden sertleşmiş penisini çıkardım ve prezervatifi dilimin ucuna yerleştirdim. Sonra dudaklarımı da kullanarak prezervatifi sonuna kadar itip, böylece cinsel organının tamamını ağzıma aldım.

Başımı iki eliyle tutup, sürekli daha da yaklaşarak beni ileri geri hareket etmeye zorladı. Zevkin doruk noktasında aniden durmamı ve yatakta dört ayak üzerinde pozisyon almamı söyledi.

"Giysilerini çıkartma..."

Eteğimi yukarı kaldırdım ve istediği pozisyona geçtim. Hızla tangamı indirdi ve beni öfkeyle, arkadan kavradı. Hazırlıksız yakalanmıştım. Bunun için genelde müşterilerim benden izin isterlerdi.

Hareketlerinde nefret, öç alma isteği, gizli bir kin, küçük düşürülmüş olma ve aynısını birilerine yapma isteği vardı. Vücudum onunla savaşan bu yabancının siniri karşısında, her vuruşta sarsılıyordu. Bilerek direncimi ölçmeye çalıştığını hissediyordum. Aramızda tuhaf bir düello yaşanıyordu. O kendini mümkün olduğu kadar tutuyor, ben de bitkinliğe ve hissetmeye başladığım yanmaya direnmeye çalışıyordum.

İlk teslim olan o oldu. Boğuk bir çığlıkla, savaş meydanında yenik düşen, düşmanından bıçak darbesi almış bir asker gibi çığlıklar atarak doyuma ulaştı.

Gözleri kapalı, kesik kesik soluk alarak, sırt üstü uzandı. Ben ise tangamı tekrar giydim, dizden kaçan çoraplarımdan birini değiştirmek için yatağın kenarına oturdum. Gitmesini istiyordum.

"Dışarıda toparlanırsın. Yarım saatin bitti."

Gözlerini açmış, bana tatmin olmuş tuhaf bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Arkadaşım haklıymış. Mükemmelsin."

İltifatına cevap vermedim. Çorabımı değiştirdikten sonra, kalktım ve aynanın karşısında saçlarımı düzeltmeye gittim. Varlığı beni geriyordu. Gülümsemesi, bakışları, ondaki her şey bana tiksindirici geliyordu.

Sonunda kalktı, cinsel organını ve gömleğini pantolonunun içine yerleştirdi, üstünden çıkarmadığı ceketinin kırışıklıklarını açmaya çalıştı, ancak başaramadı ve gelip arkamda durdu. Yüzüne doğrudan bakmak istemediğimden, ona aynadan bakıyor, kendimi savunmaya ya da pencereye doğru koşmaya hazır, her hareketine dikkat ediyordum.

"Seninle mutlaka tekrar görüşeceğiz. Sanırım sana bağlandım..."

Saçlarını yavaşça okşayarak, dost gibi görünen yalancı bir gülümsemeyle, açık renkli olduğu kadar kötü olan gözlerini gözlerimin içine dikmiş, benimle konuşuyordu.

Sonunda odayı terk ettiğinde, ciğerlerimden derin bir nefes boşaldı, rahatlamıştım. İki müşteri arasında ilk defa kullanacağım, hizmetçi odanın bulunduğu kattaki ortak duşa giderek, tam ve arındırıcı bir banyo yapmaya karar verdim. Su çok iyi geldi. Beni hala vücudumda olan yabancıdan kurtardı. Spermlerini, kalçalarımda bıraktığı izleri, ağzımdaki tadını, grimsi ve köpüklü bir çevrintiyle Paris'in lağımlarına gönderdi. Geceye devam edebilirdim.

7

Ertesi gün, her zamanki saatte, ancak biraz zorlanarak kalktım. Beynim zonklayan migren ağrılarına maruz kalıyordu ve panjurları açtığımda içeri ışığın girmesi zonklamayı daha da şiddetlendirmişti. Her bir camın kenarına düşen yağmur damlalarının gürültüsü korkunç bir işkenceydi. Çevreyle kurduğum her ilişki dayanılmaz, her hareketim zahmetliydi. Sabah sporumu yapmamaya ve doğrudan kahvaltıya geçmeye karar verdim. Kahvaltım uzun sürdü ve beni yavaş yavaş günlük hareketlerimin gerçekliğine geri getirdi. Radyoyu açtım. Sürekli haber yayınlayan bir kanal dünyayla ilgili bilgiler verdi, beni dış dünyaya ve sıkıntılarına yavaş yavaş bağladı.

O sabah kesinlikle kitapçıya uğramalıydım. Kitabım yoktu ve elimde okuyacak bir şey olmadan metroya binme düşüncesine tahammül edemiyordum. Yağmur nedeniyle Buttes Chaumont parkından geçemeyeceğimden, evimden doğrudan kitapçıya gittim.

Yarım saat sonra kitapçıdan çıktığımda, yağmur durmuştu. Yeni okumalara dalmak için sabırsızlanıyor ve hızla yürüyordum. Beni aniden durduran, hala vitrinde duran, sanki arzulanmayı bekleyen tabloyu görmek oldu. Belki de beni bekliyordu. En azından tam olarak o anda hissettiğim duygu buydu ve bende hayatımda ilk defa bir sanat galerisine girme isteği uyandırdı.

Bizi ayıran caddeyi tam geçecekken, bir adamın içeri girdiğini gördüm. Esmer ve orta boyluydu. Üstünde çuval bezinden bir pantolon ve boya lekeleri olan delikli lacivert bir kazak vardı.

Kolunun altında ancak tersini görebildiğim, büyük bir tuval vardı. Onu hemen tanıyamadım. Galericinin elini sıkmasını ve yüzünün vitrine doğru hafifçe dönmesini beklemem gerekti. Kendisine 'itiraf'ı okuduğum adamdı. Buradaydı, benden birkaç metre uzaktaydı ve onunla birlikte Clara Gece, Clara Gündüz'ün yaşamına sert ve kontrol edilemez bir biçimde baskın yapmıştı. Her zaman çizgisel ve paralel olmalarını istediğim bu iki yaşam kesişmekteydi. Bir gedik açılmıştı.

Korkudan hareket edemiyordum ve orada, kaldırımda, herhangi bir karar alamayacak biçimde kalakalmıştım. Sadece onlara bakmaya devam edebiliyordum. Hareketlerinden vitrindeki tablodan söz ettiklerini anlamıştım. Sonra ressam getirdiği tuvali galericiye gösterdi. Sanat tüccarı tabloya coşkuyla yaklaşarak, sonra ondan uzaklaşarak, gözlerini kırpıştırarak bir süre durdu ve sonunda başını sallayarak onu almayı kabul etti. Biraz daha lafladıktan sonra ressam galeriden çıktı. Beni görebileceği düşüncesiyle dehşete kapılarak, yüz seksen derecelik bir dönüş yapıp birkaç metre ilerideki gazete bayisine doğru yöneldim. Bana hava katması için bir Paris gösteri rehberi satın aldım ve dönüp arkama bakmadan önce, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen birkaç dakika boyunca bekledim. Artık orada değildi. Tuhaf bir biçimde, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Yalnızca işe gitmek için kafamı kitaplardan kaldırdığımdan, elimdeki rehberle kendimi biraz gülünç hissediyordum.

Hayatımın gelecek beş dakikasında ne yapacağımı düşündüğüm bir sürelik kararsızlık anından sonra, nihayet beni galeriden ayıran caddeyi geçerek içeri girdim. Galeriye girdiğim anda kendimi inanılmaz derecede rahatsız hissettim. Hayal ettiğimden çok daha kötüydüm. Galerici yüzünde satıcılara özgü geniş bir gülümsemeyle hemen bana doğru gelip herhangi bir biçimde yardımcı olup olamayacağını sordu. Yakışıklı sayılırdı ve yaşı da otuz civarında olmalıydı. Sahte rahatlığının ve kendine güveninin ardında, ona heyecan veren, işini iyi yapma arzusu vardı ve bu, kaygımı biraz azaltmıştı.

"Bakıyorum... Teşekkürler."

Sıkıntımın farkına vardı mı bilmiyorum fakat ısrar etmedi ve masasına oturup arka arkaya birkaç telefon görüşmesi yaptı. Onun böylesine meşgul olması beni rahatlatmıştı. Galeri büyük değildi ancak birbirinden farklı tarzlarda farklı esinlenişlerle yapılmış çok sayıda tablo ile doluydu. Fazla belli etmemek için içerde hızlıca bir tur attım ve hemen, bu mekânda bulunmamın asıl nedenine doğru geri geldim.

Bakışlarım ve tuval arasında artık cam bulunmuyordu. Bu ani yakınlık beni heyecanlandırmıştı. Tablodaki pütürler ve kabartılar bu kadına inanılmaz bir biçimde gerçek görünümü veriyorlardı. Şehvetli ve hassastı. İkimiz arasındaki benzerlikse yakından bakınca bana daha da çarpıcı gelmişti. Bu duygu ve düşünce seli içinde kaybolmuş ve galericinin artık telefonda konuşmadığım fark etmemiştim. Sesi beni acı bir şekilde gerçekliğe döndürdü.

"Burada, yalnızca mahalledeki ressamları sergiliyoruz..."

Sessizliğim ve tuvalden ayrılmayan bakışlarım karşısında, strateji değiştirdi ve o anda tüm dikkatimi verdiğim şeyden söz etmeye başladı.

"Bu tuval ilginizi çekti sanırım."

"Pek anlamam, ama bunu çok beğendim. Kim yaptı?" diye sordum gözlerimi tablodan ayırmadan.

"Daniel Leibowitz. Atölyesi hemen yan tarafta... Çok yetenekli ve ilginç bir kişilik..."

İçimden ressamın adını tekrarlıyordum. Hizmetçi odamdaki yüzü olmayan figürlerden farklı olarak, bu onu canlı hale getiren bir isimdi.

"... Bu aralar formda sayılır. Çok çalışıyor. Siz gelmeden az önce, bana yeni bir tuval getirdi."

Artık o tabloyu düşünmüyordum. Vitrindekinden çok fazla etkilenmiş ve diğer tuvali aramamıştım. Genç adam masasından kalktı ve yerden bir tuval alıp, bir süre onu gözlerinin hizasında tuttu.

"Fena değil, ne dersiniz? Henüz onu asma fırsatım olmadı."

Hala aynı kadın. Yine aynı benzerlik. Kırmızı bir divana uzanmıştı, çıplak ve dingindi. Etrafında canlı renkler, hareketli ve rastlantısal çizgiler vardı. Ve sarsılmaz bir kadındı. Sonsuza kadar sessiz ve dokunulmaz.

Galerici tuvali tekrar yere bıraktı ve bana baktı. Belki de bir yorum yapmamı, bana gösterdiği şeyle ilgili olarak fikrimi söylememi bekliyordu. Bunu yapamayacak durumdaydım ve yaşadığım heyecanı sonlandırmak isteyerek, ona vitrindeki tablonun fiyatını sordum. Şaşırmış gibiydi ve fiyat kataloguna bakmak için masasına döndü.

"Beş yüz euro." dedi kafasını kaldırarak.

"Onu alıyorum."

Fiyatın doğru olup olmadığını hiç düşünmemiştim. O tabloyu istiyordum. Hepsi bu.

"Üç hafta sonra bir gece düzenliyoruz." dedi tablomu paketlerken. "Galerinin sanatçıları burada olacaklar. Bunu zaman zaman yaparız. Böylece insanlar tanışma ve onlara sorular sorma fırsatı bulabiliyorlar. Giriş ücretsiz ve herkese açık. Daniel de gelecekti. O bu dünyayla pek ilgili değil ancak bana söz verdi. Onu görmek ilginizi çekiyorsa..."

Üzerinde gecenin düzenleneceği tarih ve saatin yazılı olduğu bir ilanı bana uzattı. Teşekkür ettim, özenle paketlenmiş tabloyu aldım ve galeriden çıktım.

Kâğıdı kaldırıma attım ve üzerinde yazan tarihle saati unutmak için kendimi zorladım.

8

Müşterilerimi iki kategoriye ayırıyordum. *Klasikler* ve *sıra dışı* olanlar. Yeni bir müşterim olduğunda, dönüşte Louisa genellikle: "Klasik mi yoksa sıra dışı mı?" diye sorardı. Bu bizim parolamızdı.

Klasikler arasında bol miktarda aile reisleri ve örnek eşler vardı.

Bana genellikle, yasal eşlerinin yapmayı reddettiği şeyleri yapmam için gelirlerdi. Beni aşağı yukarı neyin beklediğini bilir ve nadiren yanılırdım. Düzenli müşterilerimle, sahte de olsa iletişim kuruyormuş gibi görünür ve bazıları, genellikle kendilerini tatmin etmeyen yaşamlarındaki ayrıntılardan ve cinsellikle ilgili mutsuzluklarından söz ederek içlerini dökerlerdi.

Baskı altına alınmış eşcinsellik bu kategorideki müşterilerimde çöküntüler yaratıyordu. Erkek fahişelere ya da travestilere gitmeyi reddeden ve eşlerinden bu tür bir talepte bulunamayan müşterilerimden bazıları, yanlarında getirdikleri çeşitli aletleri kullanmakta onlara yardımcı olmam için bana geliyorlardı. Bazıları 'yasak istekleri' konusunda çok bilinçliydiler. Bazıları ise çok daha bilinçsizdi.

Sıra dışı olanlarla durum biraz daha rastlantısaldı ve cinsel talepleri de zaman zaman şaşırtıcıydı. Öncüm olan Rose kendi sınıflandırmasında onlara 'kaçıklar' diyordu. Yirmi yıllık fahişelik yaşamımda, mümkün olabilecek, hayal edilebilecek her türlü tuhaflığı görecek zamanım olmuştu.

"Hayır" dediğim de olmuştu. Genellikle kendi hayatımı, sağlığımı ve aynı zamanda müşterilerimininkini tehlikeye atabilecek her şeyi reddediyordum. Bunun yanı sıra, çok riskli olan grup faaliyetlerinden de kaçınıyordum. Aynı anda iki müşteriden fazlasını kabul etmiyordum ve Louisa'nın barında müşteri beklediğimden beri, sürekli olarak hizmetçi odasını kullanıyordum.

Başlangıçta daha cesaretliydim. Arabalara ve karavanlara biniyordum, bunu karanlık dar sokakların yapışkan kaldırımlarında ve çöplüklerde yapmıştım.

Ancak, diğer kızların aksine, aynı hataları sürekli tekrarlamıyordum.

Hayatta kalmamı sağlayan şey, muhtemelen doğuştan gelen bilincim sayesinde ilk müşterilerimden itibaren, 80'li yılların ortalarında, birlikte olduğum insanları prezervatif kullanmaya zorlamam oldu.

Bazıları daha geç bilinçlendiler. Başkaları için ise, bazı paralı hovardaların görünüşlerinin düzgün olması ya da korunmamak için ödemeye hazır oldukları miktarlar riske girmeleri için yeterli oluyordu.

Rose 1988'de öldü. Çalışmayı iki yıl önce bırakmıştı ve on beş yıl fahişelik yaparak biriktirmeyi başardığı parayla Creuse'de aldığı bir evde yaşıyordu. Medya ve insanların çoğu 'eşcinsel kanseri'nden söz ederek içlerini rahatlatmaya çalışırken 80'lerin başında hastalığa yakalanmıştı. Tanıştığımızda Rose AIDS'ti, ancak bunu ne o biliyordu ne de ben. İşe çıktığım ilk gün giymem için bana ödünç verdiği ve canımı çok acıtan jartiyerleri, Belleville'deki dairemde bir çekmecede özenle sakladım.

9

Bir olay çok düzenli olan yaşamımı altüst etti. Her zamanki müşterilerimden biriyle birlikteydim. 'Sıra dışı' olanlardan ve özellikle ilgimi çekenlerden biriydi. Alanında oldukça beğenilen bir psikanalistti ve bana, bir anlamda, divanıma uzanmak için geliyordu. Divan yerine, tabi ki yatağım söz konusuydu ve adına Doktor M diyeceğim bu şahıs her zaman aynı şekilde davranmamızı isterdi. Sandalyede oturur ve ona çocukluğu, anne babası, kadınlarla olan ilişkileri, kısacası psikanalistlerin sorduğu en özel şeyleri sorardım. O, çıplak olarak yatağa uzanır, yüksek sesle 'kötü' ya da 'müstehcen' bulduğumu söylediğim her yanıtın ardından var gücümle kalçasına vuracağım kırbaç darbelerini beklerdi. Dışarıdan gelen gürültü patırtı ve ayak seslerini duyduğumda seansımız daha yeni başlamıştı. Umutsuzca kafasının dağılmaması için kendisini zorlayan zavallı Doktor M'yi dinlemeye devam ederek ayağa kalktım ve pencereye doğru ilerledim.

Polisler Louisa'ya baskın yapıyorlardı. Camdan, barın girişinde polis arabalarından birinin durduğunu ve sivil bir polisin, barın müşterisi olan iki fahişenin belgelerini kontrol ettiklerini görebiliyordum.

Pencerenin önünde daha fazla durmadım. İlgilenmem gereken bir müşterim vardı ve aniden ciddileşen bakışlarıyla, Doktor M'nin tüm dikkatimi ona vermediğim için sabırsızlanmaya başladığını anlamıştım.

Müşterimi gönderdikten sonra Louisa'ya gittim ve içerisi neredeyse boştu. Bara yaslanmış duran yalnızca iki müşteri

vardı. Tony içeride uğraşıyor, sinirlenmiş, var gücüyle yerleri siliyor, Louisa ise aklı başka yerde, bardakları kuruluyordu. Kendisine seslendiğimde Louisa yerinden sıçradı.

"Neler oluyor Louisa? Az önce, barın önünde polisleri gördüm..."

Tony yanımıza geldi. Louisa elindeki bardağı ve bezi kontuarın üstüne bıraktı.

"Birisi polisleri arayıp, onlara barda kızları çalıştırdığını söylemiş."

Yanıtı beni sarsmıştı. Karnımda başlayan ve yayılan bir zayıflık hissi tüm vücudumu kapladı.

"Bunu kim yapmış olabilir?"

"Bilmiyorum... Beni yarın karakola çağırıyorlar. Barı gözetim altında tutacaklar. Her an gelebilirler. En ufak yanlış adımda, barı resmen kapatacaklar..."

Tony Louisa'yı sakinleştirmek için elini tuttu. Bu barın onun için ne anlama geldiğini biliyordum ve başına gelenlerden dolayı kendimi korkunç bir biçimde suçlu hissediyordum.

"Benim yüzümden... Artık buraya gelmeyeceğim."

Normalde ikimiz konuşurken söze pek karışmayan Tony araya girdi. Ses tonu çok alçaktı. Sizi bir anda şaşırtıp kendine çeken ve dikkatinizi dağıtan, havayı dolduran güçlü güzel bir ses tonuydu.

"Bir süre biraz dikkatli olmak yeterli... Onlar bıkıp da başka şeylerle ilgilenmeye başlayıncaya kadar."

Tony'nin müdahalesiyle tekrar cesaretlenmiş gibi görünen Louisa devam etti:

"Bir ya da iki hafta belki... Günün birinde bunun olacağını zaten bilmeliydik."

Louisa hem bistrosunu kaybetme düşüncesinden, hem de benim tekrar kaldırımları arşınlamamdan korkuyordu.

Kızlardan ya da müşterilerden birinin bu şekilde ihanet etmiş olabileceği düşüncesi onu çok üzüyor olmalıydı. Louisa bir şeref kuralı olduğuna inanıyordu. Bir gece dayanışması olduğuna

inanıyordu. Ben ise daha şüpheciydim ve bu kadar karmaşık bir hayat yaşamış olmasına rağmen, saflığının hiç bozulmamış olmasına şaşırıyordum.

Hoşça kal demek için onu öptüğümde, müşterilerime ne demesi gerektiğini sordu. Ona ne yanıt vereceğimi bilemedim.

Sıkıntımı fark edince "Merak etme. Ben söyleyecek bir şey bulurum" dedi.

İkisini böylece barda bıraktım ve çıktım. Hizmetçi odama gitmek için tam yolun karşısına geçecekken Tony'nin beni çağırdığını duydum. Hızlı adımlarla, neredeyse koşarak bana doğru geldi ve kaldırımda bana yetişti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa... Herhangi bir şey. Bizi her zaman arayabilirsin."

Ona sarıldım.

"Onun için endişeleniyorum" dedi alçak sesle.

"Merak etme. Ben burada olmadığım sürece, ona bir şey olmaz."

Bu sevgi dolu bir yalandı ve Tony bunu biliyordu. Louisa'nınki gibi bir geçmişle, tehlikeli ya da yasallık sınırında deliller bulmak ve şimdiki zamanla rastlantısal bağlantılar kurmak o kadar kolaydı ki. Şüpheli buluşmalar, kötü ilişkiler... Can sıkıcı, utanç verici hatıraları yeniden ortaya çıkarmak o kadar kolaydı ki. Hiç kimsenin gün yüzüne çıkarmaması için yeterince derinlere gömdüğümüzü düşündüğümüz şeyler.

Bir süre öylece konuşmadan durduk. Louisa kontuardan bize bakıyordu. Elimle ona küçük bir işaret yaparak hafifçe gülümsedim, o da hemen bana gülümsedi.

10

Louisa ve Tony ile olan konuşmamızdan sonra zor bir gece geçiriyordum. Akşamki olaylar ve bunların şimdiye kadar zayıf noktası olmayan günlük yaşantım üzerinde yaratacağı kaçınılmaz sonuçlar, günün ilk ışıklarına kadar beni uyutmamıştı.

Uyanık kaldığım sürenin büyük bir bölümünde, Louisa'yı kimin ele vermiş olabileceğini düşündüm. Onun hiçbir düşmanını tanımıyordum. Belki de sarhoş oldukları için kapı dışarı edilen kızgın bar müşterilerinden biriydi. Ancak Louisa, uzun süre kızgın kalınabilecek biri değildi.

Aynı zamanda bu ihbarla gerçekte hedef alınanın kim olduğunu da düşünüyordum. Louisa mı ben mi? İhbar sonucunda patroniçe gerçekten tehlikeye girmiş olsa da-belki de barı kapanacak ya da hapse girecekti- bu beni de ağır bir biçimde cezalandırıyordu.

Apaçık ve anlaşılır çözüm yolu, günün ağarmaya başlamasıyla aklıma geldi.

Louisa'nın ele verilmesi konusunda düşüncemin doğru olup olmadığını teyit etmek için akşamı beklemem gerekti. Sabırsızlığımla bitmek tükenmek bilmeyen uzun bir gün nihayet sona ermişti. Okumak bile sıkıntılı bir iş haline gelmişti.

Nihayet akşam olunca, 3. Paris'e gitmek için metroya bindim. Ancak yanıma spor çantamı almadım.

Böylece, Blondel sokağındaki fahişelerin önünden 'turist' olarak geçiyordum. Louisa'nın barında ara sıra gördüğüm

kızlardan biri yanıma gelip "iyi akşamlar" dedi ve beni burada, kendilerinkinden farklı bir kaldırımda, sivil giyimli gördüğü için şaşırdı.

"Sylvia'yı arıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bir müşteriyle yukarı çıktığını gördüm, uzun süre oldu... Birazdan tekrar aşağı iner... Yine ne gibi bir aptallık yaptı?"

Sylvia'nın ününün bilindiğine kuşku yoktu. Konunun yayılmasını istemediğimden sorusuna yanıt vermedim ve biraz uzakta beklemeye karar verdim. Varlığımın bazı kızları rahatsız ettiğini hissediyordum. Dişi kaplanlar bölgelerini korumak istiyorlardı ve bunun için pençelerini göstermeye hazırlardı.

Sylvia beş dakika sonra, yoğun bir tartışma sürdürdüğü müşterisinin yakın takibinde geldi. Onu bir süre izledim ve adam gittiğinde yanına yaklaştım.

Şaşkınlığı yerini çabucak aşırı bir sinirliliğe bıraktı. Çantasından bir sigara çıkarıp, hafifçe titreyerek yaktı ve buralarda ne aradığımı sormak için elinden geldiğince rahat görünmeye çalıştı.

"Dün Louisa'nın barına bir baskın yapıldı. Haberin var mı?"

"Evet, biraz... Kızlar bundan söz ettiler."

Önünden geçen adamları gözleriyle izleyerek bakışlarını benden kaçırıyor, bana ve söylediklerime karşı ilgisizmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Fiziki bir şok yaratmak isteyerek, kolunu tuttum ve tüm gücümle sıktım. Sigarası yere düştü. Sonra onu kimsenin pek geçmediği, zaman zaman bazı kızların müşterilerini getirdikleri dar bir sokağa sürükledim.

Sylvia sözlü olarak dirense de, fazla karşı koymadı. Bu beni şaşırtmamıştı. O uysallar soyundandı. Boyun eğerek cezalandırılmayı bekleyenlerdendi. Sylvia, halk arasında denildiği gibi, "kötü olmaktan çok aptaldı".

"Louisa'nın barına polisleri sen mi gönderdin?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum. Louisa'ya kimseyi göndermedim..."

Kolunu daha da sıktım ve büküp sırtına yapıştırdım. Polislerin bunu yaptığını sık sık görmüştüm. Bunun etkili ve tahammül edilemez olduğunu düşünüyordum. Acıdan yüzünü buruşturdu, boşta kalan eliyle beni itmeye çalıştı. Boşunaydı. Her saniye arttığını hissettiğim sinirim gücümü ve inadımı arttırıyordu. Sylvia'yı duvara yapıştırdım. Yüzü kirli ve pürtüklü yüzeyde ezildi.

"Geçen gün Louisa ve Tony'nin seni bardan kovduklarını biliyorum. Orada çalışmamın seni sinir ettiğini ve öç almak için de yeterince kaçık olduğunu biliyorum. Polisleri istediğin şeye inandırabilirsin ama beni inandıramazsın."

Kulağına konuşuyordum ve sarı peruğunun altından, stresten ve korkudan kaynaklanan terinin keskin kokusunu alıyordum.

"Aynasızlara ben söylemedim! Yemin ederim! Bunu başkası yaptı..."

"Kim?"

Çok uzun süre suyunu tutan bir barajın boşaldığı gibi, aceleyle hikâyesini anlattı.

"L'Anguille yeni bir adamı işe aldı. Tam bir hasta. Sokakta onun için temizlik yapmakla görevli. Bizi bir saniye bile bırakmıyor. Sürekli buralarda, bizi izliyor, gelirleri kontrol ediyor... Hoşuna gitmeyen bir şey olursa dayak atıyor. Anlamaya çalışmıyor. Saçma sapan bir şey için kızlardan birini dağıttı... Beş euro için yaptı bunu."

Sonunda iki üç kız sokakta bizi fark etti ve düzenli aralıklarla gelip şöyle bir göz atıyorlardı. Gelişleri sıklaşmaya başlayınca Monsieur Roger'nin yeni 'temizlikçisi' gelmeden sorgumu en kısa sürede bitirmeye karar verdim.

"Bunun Louisa ile ne ilgisi var?"

"Sinirlenmiştim... Bardaki tartışmadan sonra Dimitri'nin yanına gittim..."

"Bu temizlikçinin adı mı?"

"Evet... Ona Louisa'dan ve senden söz ettim. İkinizin arasındaki anlaşmayı anlattım. O anda bir şey söylemedi. Sana

geleceğini düşündüm, ama polisleri çağıracağını tahmin edemedim..."

"Görünüşü nasıl şu Dimitri'nin?"

"Uzun boylu, çok zayıf, sarışın. Her zaman iyi giyimli. Sesi çok ince..."

Buz mavisi gözleri olan, ince tiz sesli adam hayatıma tekrar giriyordu: Demek şu Dimitri polisleri çağırmakla ya da çağırtmakla yetinmemişti. 'Malı' test etme zahmetinde de bulunmuştu. Aramızdaki anlaşmadan dolayı Louisa'yı ve beni yalnızca cezalandırmak istemiyor, aynı zamanda beni L'Anguille'in haremine de sokmayı tasarlıyordu. Böylece, kendi bölgesi saydığı bir alanda çalışıp para kazanan bir bağımsız karşısında her kadın tüccarının yapacağını yapıyordu.

Sylvia'yı bıraktım ve tiksintiyle yanından ayrıldım. Sokağın köşesini dönüp gözden kaybolmadan hemen önce sesini duydum.

"Bizden daha iyisini hak etmiyorsun, Clara!.. Ne zannediyorsun?"

Önlerinden geçerken diğer kızlar bana bakıyorlardı. Sessizdiler. Bana acımasız yargıçlar gibi göründüler. Kendimi yabancı gibi hissettim ve her zaman da böyle olduğumun farkına vardım.

11

Bağımsız bir fahişe olma seçimi benim için apaçık bir gerçeklikti. Yalnızca, beni her zaman yalnızlığa ve üzerimde kurulmaya çalışılan her türlü egemenliğe karşı koymaya iten karakterimin özelliklerine uygun bir yol izlemekle yetinmiştim.

Büyüdüğüm çevrenin vasatlığını ve yıkıcı sevgisi olan bir babanın otoritesini reddeden, yalnız bir çocuk olmuştum. Kaldırım dostluklarından ve kadın tüccarlarının zorbalıklarından kaçmak isteyen yalnız bir kadın olmuştum.

Farkında olmadan, aynı hikâyeyi tekrarlamıştım. Çocukluğumda olduğu gibi, hem oradaydım hem de değildim, her zaman kaçıyordum, aklım sürekli başka yerlerdeydi.

Bu özgür elektronun durumu pek çok kişiyi rahatsız ediyordu ve fahişelik ortamı da buna dâhildi. Hemcinslerimin bazılarının kıskançlıklarının ve onların sahiplerinin öfkelerinin üstesinden gelmek zorunda kalmıştım.

Beş yıl önce, boyun eğmeyi reddetmem 10. Paris'te, Est garının yakınlarında bir kaldırımda ölüme terk edilmeme neden olmuştu. Artık sabrı tükenen bir kadın tüccarı bilincimi kaybedinceye kadar beni dövmüş ve oracıkta, çok az insanın geçtiği sapa bir sokakta bırakmıştı. Kimse beni görmeden, saatlerce yerde yatmıştım. Birçok kaburgam kırılmıştı, sağ kolumda iki kırık vardı ve beyin sarsıntısı geçiriyordum. Yüzümü kaplayan yaralar ve eziklerden ise hiç söz etmiyorum bile. İyi ki o gece, bir melek yolunu kaybedip benim için o sokaktan

geçmişti. Her melek gibi, o da cinsiyeti belirsiz olan bir varlıktı. Louisa, Saint-Denis Caddesi'nden ayrılıp benim çalıştığım kaldırımın yanında çalışan bir arkadaşını ziyaret etmek istemiş, iyi de yapmıştı. Bu onunla ilk karşılaşmamız olmuştu. Ben ne yazık ki hatırlamıyorum, ancak hayatımı kurtardığını biliyorum.

Ertesi gün, hastanede gözlerimi açtığımda, melek hala oradaydı, yanımda oturuyordu. İstisnasız, her gün beni görmeye geldi.

Bedensel açıdan iyileşmem birkaç ayımı aldı. Maddi kaynaklarım neredeyse tükenmişti ve kaldırımlara dönme düşüncesi beni ruhsal olarak dehşete düşürüyordu. Louisa Temple semtindeki barından bana o zaman söz etti. Onu tehlikeye atacağımı bildiğim için teklifini önce reddettim. O ısrar etti. Dikkatli, ölçülü olmamızın yeterli olacağını söyledi. Saint-Denis Caddesi yakınlarındaki herkes onu tanıyor ve kimse kötülüğünü istemiyordu. Kimse konuşmayacaktı. Sorunuma mucizevî bir çözüm olacağını görerek, teklifini sonunda kabul ettim. Kaldırımın tehlikelerinden ve köleliğinden kurtuluyordum ve biraz yeteneğim olduğunu düşündüğüm tek işe yeniden başlayabilecektim.

Fazla büyük sorunlar yaşamadan beş yıl geçmişti. Bu bölgede önceden yer edinmiş fahişeler beni tabii ki hoş karşılamadılar. Onlara karşı alçak gönüllü olup kendimi ispat etmem ve 'kurallara uyduğumu' göstermem gerekiyordu. Güvendikleri Louisa ile olan dostluğum ve ilk zamanlar 10. Paris'ten kalma daimi müşterilerimle çalışmam onları biraz rahatlatmıştı. İşler gerçek anlamda büyük sürtüşmeler yaşanmadan yoluna girmişti.

Louisa'da çalışmaya başlamadan önce de bölümlere ayrılmış bir yaşamım vardı. Hayat kurallarım, kesin etik değerlerim vardı. Bunlar daha da artmıştı. Şiddet ve zorbalığın yaşamıma bir sürprizle tekrar girmesinden korkuyordum. Kontrol edemeyeceğim, beklenmedik durumlara hiç izin vermek istemiyordum. Böylece bir tür seks memuruna dönüştüm. Sabit çalışma saatleri ve ışıklandırılmış bir güzergâhı olan bir fahişe.

Beni döven kadın tüccarından ise, bir daha söz edildiğini duymadım. Belki de o yaralarla hayatta kalamayacağımı düşünmüştür. Belki kendisi ölmüştür. Ne de olsa o da riskli bir iş yapıyordu.

12

Yirmi yıllık fahişelik yaşamım boyunca, hiç tatile çıkmamıştım. Bu aklımdan bile geçmiyordu ve Louisa'nın işletmesini neredeyse hiç kapatmaması tatile çıkmam konusunda beni cesaretlendirmiyordu. Dimitri ve patroniçe ile bana yönelen tehditlerle dayatılan bu zorunlu izin beni her şeyden önce sersemletmişti. Belli belirsiz yerlerde aylak aylak dolaşıyor gibiydim. Hiçbir soru işareti yaratmayan ve yalnızca bazı hayati gereklilikleri yerine getirdiğim boş günler birbirini izliyordu. Okuma da bu gerekliliklerden biriydi. Rahatlamaya çalışarak ve bunu ancak zaman zaman başararak, günde bir kitap okuyordum.

Bu şekilde geçen bir haftanın ardından, nihayet durumumu düşünmek ve gelecek konusunda kararlar almak için kendime izin vermiştim. Var olan iki seçenek basitti: ya çalışmaya yeniden başlayacaktım, bu da kaldırımlara dönmek ve zorunlu olarak bölge değiştirmek anlamına geliyordu, ya da Louisa için söz konusu olan tehditlerin tamamen dağılmasını ve Dimitri'nin beni unutmasını bekleyecektim. Maddi açıdan, huzur içinde aylarca bekleyebilecek kadar para biriktirmiştim. Ancak çalışmamak bana sıkıntı veriyordu ve Dimitri de şüphesiz, hafızası zayıf olan adamlardan değildi.

Bilmediğim ya da az bildiğim semtlerde uzun yürüyüşler yaptım. Düşünüyordum.

Pont des Arts'dan çok etkilenmiştim. Buraya birçok kez gitmiştim. Köprünün durduğum noktasında göre, Seine nehrinin

iki yakasının birleşmesini ya da ayrılmasını izleyerek köprüde uzun zaman geçiriyordum. İki yaka, iki yaşam, iki seçenek arasında asılı kalmıştım. Kararsızdım ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Sylvia'yı bu şekilde tepki göstermeye itecek nedenleri düşündüğüm zaman, aklıma birbirinden çok farklı iki şey geliyordu. İlk neden toplumsal durumla ilgiliydi ve benimle doğrudan bağlantılı değildi. Kızların birkaç aydır içinde bulundukları çalışma koşulları çok zordu. Halka açık yollarda insanlara her biçimde askıntı olmayı yasaklayan yeni bir kanun çıkmıştı ve baskınlar gittikçe sıklaşıyordu. Üstelik buna, Est'te fiyat kıran ve bölge kazanan kızların acımasız rekabetinin yanı sıra, Saint-Denis Caddesi'ndeki piyasada L'Anguille'in yeni adamının varlığı da ekleniyordu. Böylece benim özel ve -ayrıcalıklı- durumumun topluluğun geri kalanını nasıl öfkelendirebileceğini anlıyordum.

İkinci neden ise tamamen benimle ilgiliydi. Sanki genç kadın, istemeden kaderimin kör hizmetkârı olmuş gibiydi. Gerçekte, Dimitri'ye benden söz ederek yol açtığı karışıklık kısa sürede üst üste gelen başka sorunlarla birleşmiş ve beni kaçınılmaz olarak kendi karmaşama sürüklemişti. Beş yıldır herhangi bir beklenmedik durumla karşılaşmadığım yaşantım aniden alt üst olmuştu. 'Parçacık hızlandırıcı' bir makinenin içindeymişim gibi tuhaf bir hisse kapılmıştım.

Sylvia ve patroniçe arasında tartışma yaşanmıştı, bir 'aşk ilanı' okumuştum, Dimitri ile karşılaşmıştım ve en son olarak, Sylvia'nın intikamı vardı. Bu olayların tamamı aynı mantığı izliyordu. Günlük yaşantıma yavaş yavaş karmaşayı yerleştiren tutarlı bir bütün oluşturuyorlardı. Beni Pont des Arts'a götürmüşler ve boşlukta asılı bırakmışlardı.

13

Bir sabah, kaçırdığım ya da yakın zamanda olacak bir randevum varmış gibi belli belirsiz bir duyguyla uyandım. Göğsüm sıkışıyordu. Bu duygunun nedenini anlamam için bir süre dikkatimi toplayıp düşünmem gerekti. Aklıma bir tarih geldi. Belleville kaldırımlarından birine atılmış bir tarih, sanat galerisi tarafından düzenlenen gecenin tarihi. Bugünün tarihi. Demek ki unutmamıştım. Zamanı geldiğinde yeniden ortaya çıkmaya hazır bir biçimde, belli etmeden zihnimin bir köşesinde saklanmıştı. Onu unutmak istememiştim.

İşsiz güçsüz geçen yeni bir gün son tereddütlerimin de üstesinden geldi. Yaşamım zaten o kadar karmaşıktı ki, başıma daha kötü ne gelebilirdi ki? Daniel Leibowitz ve yapıtının gizemine karşı duyduğum merak da kararımda belirleyici olmuştu.

Gece için bir elbise satın aldım. Kırmızı, yazlık bir elbiseydi. Artık bana ait olan, yerde, yatak odamdaki duvarlardan birine dayalı tablodaki esmer kadının üstündekine çok benzeyen, neredeyse aynısı olan bir elbise. Bir şok yaratmak istiyordum. Bazı cevaplar bekliyordum. Davet saat 19:30'da başlıyordu. Ressam muhtemelen daha geç gelirdi. Kısa birlikteliğimiz ve galericinin söyledikleriyle onun hakkında oluşan önsezim, bende onun saat tutsaklığı gibi şeylere aldırmadığı izlenimini yaratmıştı. Geç kalan bir adamdı. Ya da dalgındı.

Saat 20:30 civarında galerideydim. O henüz gelmişti. İçeride yaklaşık otuz kişi vardı. Konuşuyorlar, tabloların önüne ya da o

akşam için kurulan masaya gidip geliyorlardı. Aynı dilden konuşan üçlü ya da dörtlü gruplar, tam bir uyum içindeydiler. Burada olmaktan, bu ayrıcalıklı kültür ve kişisel tatmin aruru paylaşmaktan mutluluk duyuyormuş gibi görünüyorlardı. Ben kendimi son derece kötü hissediyordum. Burada yerim yoktu. Kimse benimle konuşmasın diye içimden dua ediyordum. Ancak şen şakrak galericiyi hesaba katmamıştım. Galerici bana "merhaba" dedi ve geldiğim için de tebrik etti.

"Şöyle bir göz attınız mı?" diye sordu kendi etrafında yarım bir dönüş yaparak.

Bakışlarıyla, galerinin duvarlarını kaplayan sergiyi işaret etti.

"Henüz bakamadım. Daha yeni geldim."

Beni tanımasına ve bir de yanıma gelip benimle konuşmasına şaşırmıştım.

"Umarım beğenirsiniz... Görürsünüz, her tür zevke hitap edecek bir şeyler var. Altı farklı sanatçı söz konusu..."

"Daniel Leibowitz burada mı?"

Kendimi bir falezin tepesinden atar gibi, yanıtını zaten bildiğim bu soruyu sormuştum. Galerici şaşırmış gibi görünüyordu. Belki de heyecanlandığımı anlamıştı.

"Gelmek üzeredir diye düşünüyorum. Tuvalleri burada... Gidip onları görmelisiniz, eminim..."

Uzun bacaklı bir sarışın sözümüzü kesti, galericiyi alıp işinin başına ve davetlilerin yanına geri götürmeye gelmişti. Galerici benden izin istedi, geniş bir gülümsemeyle yanımdan ayrıldı.

Ben de hafifçe masaya doğru yöneldim, kendime bir bardak şarap doldurdum ve ardından Daniel'in tuvallerine doğru yöneldim. Üç taneydiler. Esmer kadının lal rengi bir koltuğa uzandığı tabloyu daha önce görmüştüm, diğer iki tablo ise çok farklıydı. Erkek yüzleri vardı. Bir süre inceledikten sonra, sonsuz bir hüznün oto portresi olduğunu anladım.

"Tablodaki kadın size çok benziyor."

Yanımda duran bir adam böyle dedi. Daniel olduğunu düşünerek bir an çok heyecanlandım. Ancak o değildi.

Tanımadığım bir adam yanıma gelmiş ve tuvaldeki esmer kadına bakıyordu. Sonra kafasını bana doğru çevirdi ve gözlerini gözlerime dikti.

"Sizi sıkmıyorumdur umarım. Benzerlik bana çok çarpıcı geldi. Model siz misiniz acaba?"

"Hayır" diye yanıt verdim ve başka yöne doğru bakmaya başladım, ancak bakışlarımı kaçırmam onun cesaretini hiç kırmadı. Adam kendini tanıttı. İsmini hemen unuttum. Gitmek istiyordum. Boğuluyordum. Onun ya da bu mekândaki herhangi birinin bana sorular sormasını istemiyordum. Bir tuvalin önünde ya da iki kuru pasta arasında kimsenin bana asılmasını istemiyordum. Onlardan biri olmadığımı görmüyorlar mıydı? Beni rahat bırakmalarını istiyordum.

Artık dayanamayarak hayranımı olduğu yerde bıraktım ve aceleyle galeriden çıktım. Gecenin serin havası bana iyi geldi. Derin bir nefes aldım ve kaldırımın kenarına oturdum. Sokak kalabalıktı. Hava güzeldi ve insanlar oyalanıyor, böylece eve dönüşlerini erteliyorlardı. Galerinin bitişiğindeki bar doluydu. Duvarlarından zaman zaman sıcak ve melankolik yakınmalardan oluşan doğu ezgileri duyuluyordu.

Onun uzaktan geldiğini gördüm. Yalnızca bir gölgeydi. Ancak bu kaldırımın kenarında, bir yalnızlık topu gibi kendi içime kapanmış olarak ufacık görünsem de, beni fark ettiğini biliyordum. Gözlerini benden ayırmıyordu. Şıktı. Antrasit bir takım elbise, beyaz gömlek giymişti. Biraz daha yaklaştığında, yüzünde yorgunluk izleri olduğunu fark ettim. Biraz soluktu.

Daha da yaklaştı. Ayağa kalktım. Aramızda birkaç metre kaldığında, gözlerini benden ayırdı. Beni nerdeyse sıyırarak, yüzüme bakmadan yanımdan geçti ve galeriye girdi. Sanki orada değildim.

Daha sonra, bir gün, o akşam, yanımdan geçerken takındığınız ürkütücü ilgisiz tavır, kayıtsızlık karşısında neler hissettiğimi sordunuz. O anda size yanıt vermek istememiştim. Sanırım size hala kızgındım.

Bugün, sorunuza yanıt verebilirim. Bazı yetişkinlerin oynadığı şu saçma oyunu bilirsiniz belki. Orada, gözlerinin önünde duran ve varlığını haykırmak için boşu boşuna ellerini kollarını hareket ettirerek yorulan çocuğu görmezlikten gelirler. Bu oyundan daha zalimce olanını bilmiyorum.

Sanırım, beni yok saydığınızda, kendimi görmezlikten gelinen sesi duyulmuyormuş gibi yapılan bu çocuk gibi hissettim. Yadsınan varlığım, gereksizdi ve bir yokluğa atılmıştı. Sessizliğim. Güçsüzlüğüm. Ölümüm. Beni tekrar çocukluk korkularıma götürmüştünüz. Babamın anlayışsızlığına, görmeyen gözlerine ve umutsuz aşkına geri dönmüştüm.

14

Evime kadar koştum. Hiç durmadan ve arkama bir kez bile dönüp bakmadan. Galeriye doğru son bir kez bakmadan koştum. Beklenti ve yanılsamadan yoksundum.

Canım acıdığı için kendime kızıyordum. Buna, onun beni yaralamasından daha fazla kızıyordum. Gardımı indirmiştim ve kendi hayatta kalma kurallarımı ihlal etmiştim. Bedelini ödüyordum.

Bunun bir daha olmaması için her şeyle herkesle arama o kadar mesafe koymuştum ki. Kendimi bir zavallı gibi hissediyordum. Tabii ki, o kadar yıldır kendime dayattığım ilkeler aldığım önlemler beni bedensel açıdan öldürmemişti. Ancak o anda hissettiğim aşağılık duygusuyla kıyaslanınca bedensel acı bir hiçti.

Daireme geldiğimde ter içindeydim, nefes nefese kalmıştım ve kalbimin atışları kulaklarımda bir davul sesi gibi çınlıyordu. Giriş kapısına yaslanıp birkaç dakika, hiç hareket etmeden karanlıkta durdum.

Sonra banyoya gittim ve serin, neredeyse soğuk, uzun bir duş aldım. Babamın görüntüsü bana baskın yaptığında kurulanıyordum. Öncesinde yaşadığım boşluk hissi beni elimde havlumla küvetin kenarına oturmak zorunda bıraktı. Kırmızı elbise tortop olmuştu, ayaklarımın altında, yerdeydi. Bakışlarım elbiseye takılmıştı, ancak onu görmüyordum.

Unutulmuş hatıralar acı bir belirginlikle geri gelmişti. Bir yıldır Paris'teydim. Müşterilerimi Hotel Eden'e götürdüğüm

dönemdi. Rose'un olduğu dönem. Otelin arkası boyunca uzanan bir sokakta müşteri bekliyordum.

Onun bana doğru yaklaştığını gördüğümde, uzun bir süredir orada duruyordum. Babamdı. Bir yıl boyunca benden hiç haber alamamıştı. Umutsuzluk ve şiddetle birbirimize söylediğimiz nefret sözcüklerinden beri. Bunlar kılık değiştirmiş aşk sözcükleri gibiydiler.

Birkaç adım ötemde durmuştu, sessizdi ve yüz ifadesinde ne sinir, ne de üzüntü belirtisi yoktu. Bakıyordu. O kadar. Kayıtsızlık ve sertlik karışımıydı. Beni incitmek ve yerle bir etmek için daha iyi bir silah olmadığını biliyordu mutlaka.

Bana bitmeyecekmiş gibi gelen birkaç dakikadan sonra, uzaklaştı ve sokağın köşesinde kayboldu.

Çocuk hıçkırıkları boğazımı tıkadı ve kaldırımda çömelip kalmama neden oldu.

Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum. Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Ben söz konusu olduğum zaman onun için hiçbir şeyin imkânsız olmadığını düşünüyorum yalnızca.

15

Ertesi gün, barının kapısından içeri girdiğimi gören Louisa çok mutlu oldu. Berbat bir gece geçirmiştim. Uzun süren uykusuz süreler kısa ve ateşli uyuklamalarla bölünmüş ve bunlar da gerçeküstü ve korkunç görüntülerle dolu olmuştu. Daniel'in ve babamın görüntüleri üst üste geliyor iç içe geçiyor, sesleri de birbirine karışıyor ve tutarsız konulardan söz ediyorlardı.

Uyandığımda, öncekiler gibi yalnız geçirdiğim bir günün aynısını daha yaşama düşüncesine tahammül edemedim. İyi yürekli Louisa ve Tony'nin yanında olmak bana bir ihtiyaç gibi göründü.

Üç haftadır Louisa'ya gitmemiştim. Polis gözetimi gevşemiş miydi, bu arada patronun başka sıkıntıları olmuş muydu bilmiyordum. Onu bana yeşil ışık yakması için aramıştım ve o da bunu hemen yapmıştı. Polisler ara sıra uğruyorlardı, ancak sivil giyimli olur ve her zamanki saatlerin dışında gelirsem, sorun yoktu.

Louisa'ya barın boş olduğu saatlerde, 15:00 civarında, iş zamanları dışında tercih ettiğim kıyafetimle, kot pantolon ve spor ayakkabıyla gittim. Réamur Caddesi boyunca ilerlerken, bir yandan da mümkün olduğunca uzaklara bakarak Dimitri'nin olası varlığını fark edebilmek için kendimi zorluyordum.

Bara girdiğimde, Tony yoktu ve Louisa kontuarın arkasında hesap yapıyordu. Geldiğimi görünce işini bıraktı ve bana sarılmak için yanıma geldi. Sıcaklığı beni hazırlıksız yakaladı ve gözlerim doldu.

Masalardan birine oturduk. Louisa bana bardan söz etti. Aynasızlar sakinleşmişti, ancak ortam çok hüzünlü görünüyordu. Kızlar artık gelmiyorlardı. Ben de ona Sylvia ve Dimitri'den söz ettim. Sorunların kaynağını bilmesi gerekiyordu. Anlattıklarıma şaşırmadı.

"Sylvia'nın bu işte parmağı olduğunu tahmin etmeliydim. Bu kız deli. Ancak sen, ne yapacaksın? Artık bu civarda çalışamazsın. En azından Dimitri buralarda olduğu sürece..."

"Başka bir yerde her şeye yeniden başlamaya gücüm var mı bilmiyorum... Yorgunum."

"*Cara mia*..."

Louisa ellerimi tutup sıktı, sonra da kontuarda bekleyen yeni bir müşteriye servis yapmaya gitmek için ellerimi bıraktı. Onu gözlerimle izliyordum ve Daniel istenmeyen bir misafir gibi görüş alanıma girdi. O beni görmemişti. Benim tersime, onun üzerinde iş kıyafetleri vardı. Çuval bezinden bir pantolon ve boya lekeleri olan bir tişört giymişti. Louisa ile konuşmak için kontuarın üzerine doğru hafifçe eğildi, Louisa ise rahatsız görünüyordu. İstemeden bir an benim olduğum yöne baktı ve bu da Daniel'in bana doğru dönmesi için yeterli oldu. Üçümüzün de ne söyleyeceğini ya da ne yapması gerektiğini bilmeden birbirine baktığı bir kararsızlık anı oldu. Sonra Daniel masama doğru yaklaştı ve karşıma oturdu. Louisa hem kaygılı hem de üzgündü. Elleri havada bir beceriksizlik işareti yaptı. İçini rahatlatmak için ona doğru bakıp gülümsedim ve o da düzenli aralıklarla kafasını kaldırıp bizi izleyerek hesaplarına geri döndü.

"Burada olabileceğinizi düşünmemiştim." dedi Daniel, gözleri masada, birkaç saniyelik sessizlikten sonra. "Patrona size iletmesi için bir not bırakacaktım."

Koyu gözleri o sırada gözlerimin içine bakıyordu. Sinir ve kinin içimi kapladığını hissediyordum.

"Benim için sakın programınızı değiştirmeyin. Burada yokmuşum gibi davranın. Buna alışıksınız nasıl olsa, değil mi?"

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu sorumun dengesini

bozmasına izin vermeden.

"Hiçbir şey. Merak etmeyin. Sizden bir şey istemiyorum. Nasıl karşılaştığımızı anlatmak için eşinize ya da annenize gidecek değilim ve susmak için sizden para da istemeyeceğim. Sizi endişelendiren bu mu"

"Galeride ne yapıyordunuz?"

"Galerinin hemen yanında oturmak ve tablolarınızı beğenmek gibi kötü zevklerim var. Hatta bir tanesini satın aldım. Bir fahişe için şaşırtıcı, biliyorum."

Bu defa rahatsız görünüyordu. Yine masaya ve ovuşturduğu ellerine bakıyordu.

"Dün akşam için üzgünüm. Sizi orada göreceğimi düşünmemiştim." dedi daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Belli ki, hiçbir zaman beklediğiniz yerlerde olmuyorum..."

Şimdi ise gözlerimi hiç ayırmadan ona bakan bendim. Küstahça, bakışlarını yakalamaya çalışıyordum. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve elini pantolonunun ön cebine soktu. Bir kartvizit çıkarıp sertçe bana uzattı, biraz beceriksizce davranıyordu.

"Benim için poz vermenizi istiyorum... Size ücretini ödeyeceğim."

Kartı aldım ve yanıt beklemeden uzaklaştı. Birkaç adım sonra durdu, bana doğru dönerek sordu:

"Ona ne kadar para verdiniz?"

"Neye?"

"Tabloya. Ne kadar?"

"Beş yüz."

"Budala," dedi gülümseyerek kendisini kast edermiş gibi.

Çıktı. Masada, elimde ne yapacağımı bilmediğim bir kartla yalnız kalmıştım. Onun için poz vermem söz konusu değildi. Onu kesinlikle bir daha görmeyecektim. Tekrar her şey birbirine karışmayacaktı.

"İyi misin?"

Kafamı patroniçeye doğru kaldırdım. Gözlükleri burnunun

ucuna girmiş, bana bakıyordu.

"İyiyim patron."

Kartı öylesine çantama koydum ve ben de çıkışa doğru yöneldim.

"Geliyorum." dedim Louisa'ya önünden geçerken.

Hizmetçi odamı tekrar görmek istiyordum. Ondan o kadar uzakta çözümler aramıştım ki, yerim olmayan alanlarda...

Barı eski binadan hafifçe ayıran sokaktan karşıya geçtim. Kendime ait izler buldum. Oda karanlığa gömülmüş, sessizliğe hapsolmuş ve burada sanki zaman durmuştu. Panjurları açtım ve güneş odaya girip uçuşan binlerce toz zerreciğini aydınlattı. Düşünmek için yatağa oturdum. Sonra uzandım. Burada kendimi her zaman iyi hissediyordum. Güvendeydim. En şaşırtıcı müşterilerle bile. Burası benim inimdi. Benim mekânım.

Odada belki de bir saat kadar kaldım. İnerken aklımda bir çözüm yolu vardı. Kusursuz değildi ancak mümkündü. En azından benim için tahammül edilebilecek tek yoldu. Geriye yalnızca dönüp fikrini sormak ve özellikle de yardımını istemek için Louisa ile konuşmak kalıyordu.

16

Bulduğum çözüm yolu iki hafta boyunca çok güzel işledi. Louisa müşterilerimi doğrudan hizmetçi odama gönderiyordu. Bunlar tabii ki, tekrar çalışmaya başlayacağıma dair umutlarını kaybetmeyen ve düzenli olarak bara gelen birkaç devamlı müşteriydi. Ani bir biçimde ortadan kaybolduğumda, Louisa onlara tatile gittiğimi ve ne zaman döneceğimi bilmediğini söylemişti.

Sayıları akşamlarımın tamamını dolduracak kadar değildi. Gecede bir ya da iki müşterim oluyor, bazen de hiç olmuyordu. Ancak bu hiçbir şeyin değişmediğine inanmama yetiyordu.

Louisa mükemmeldi. Bana bir müşteri göndererek ya da öncekinin hala gitmediğini düşünüyorsa diğer müşteriyi bekleterek dolaşımı sağlıyordu. Zamanımı nasıl ayarladığımı ve yarım saat kuralımı biliyordu. Sarkma halinde, ki bu müşteri sayısının eskiye oranla sınırlı olması nedeniyle daha sık oluyordu, rahatsız edilmemek için önlemler alıyordum. Özellikle kapının çalınmaması için kapının koluna "Do not disturb" yazılı bir not asıyordum. Bu, Eden otelinden kalan bir hatıraydı. Siyah keçeli kalemle de "kapıyı çalmayın" yazısını eklemiştim.

Sadık müşterilerimden biri olan psikanalist, geri döndüğüm için çok mutluydu. Benim olmadığım sürede bir başka meslektaşıma gitmişti, ancak kendi deyişiyle, "aynı dinleme kalitesini" bulamamıştı.

Her zaman olduğu gibi, saat 20:00 civarında geliyordum ve patronun ya da Tony'nin beni görmesi için içeri girmeden, barın

önünden geçiyordum. Sonra odamdan yalnızca son metroya binmek üzere çıkıyordum. İki müşteri arasında geçen süre zaman zaman uzun olabiliyordu. Kitaplar bana eşlik ediyorlardı. Yatağımın yanında, yerde, her zaman beş ya da altı yedek kitabım oluyordu. Gelişlerinde birçok kez bu kitapları fark eden psikanalist müşterim bir akşam, hastası olmamı çok istediğini söylemişti.

Dimitri ile karşılaşma korkusuysa ilk zamanlar çok yoğun olmuş, sonra gün geçtikçe hafiflemişti. Sonunda, bu açıdan sıkıntı yaşamamak için gerekli her tür önlemi aldığıma ve yeterince ölçülü olduğuma inanmıştım

17

Odanın ışığını söndürmüş ve kapısını kapatmıştım. Akşam yalnızca bir müşterim olmuştu. *Klasiklerden* biriydi. Yeni boşanmıştı ve çok mutsuzdu. Sevişme boyunca bol bol üzücü yaşamından söz ederek içini dökmüş ve orgazm olurken eski karısının adını haykırmıştı. Zavallı adam evliyken de bana geliyordu. O dönemde, hala eşi olan kadının dayanılmaz karakterinden söz ederek içini döküyordu. Tam bir gevezeydi.

Çiftler arasında yaşanan bu sıradanlık yığını beni oldukça bunaltmıştı. Evime dönmek için sabırsızlanıyordum. Her zamanki spor çantam omzumda, ilk basamakları hızlıca indim. İkinci kata geldiğimde biraz yavaşladım. Bu katta oturan müzmin bekâr ihtiyarla sorun yaşamak istemiyordum. O ise bunun için can atıyordu. Böylece giriş kata kadar mümkün olduğunca az gürültü yapmaya çalıştım.

Işık son basamaklarda söndü ve solda, bisikletleri koymaya yarayan girintinin olduğu tarafta, bir şeyin hareket ettiğini hisseder gibi olunca, başımı çevirdim. Siyah bir gölge beni kolumdan tuttu ve sertçe giriş holünün duvarlarından birine yapıştırdı. Gölge aynı hızla tam bağırmak üzereyken elini çabucak ağzıma kapattı.

"Seni tekrar görmek çok güzel..."

Dimitri'nin o çok özel sesini tanıdım. Onun yüzüyle benimki arasında küçük bir boşluk vardı. Alkol kokan nefesi midemi bulandırıyordu. Soluk alış verişlerim hızlandı. Tüm vücudu

benim vücuduma yapışmış, bacaklarından biri bacaklarının arasındaydı. Ağzıma dayadığı elinin nemli sıcaklığına tahammül edemiyordum.

"İşini bu şekilde sürdürebileceğine gerçekten inanıyor muydun? Bana hiçbir şey söylemeden? Bu hiç de nazikçe değil..."

Ağzı boynumda geziniyor, diliyle yer yer boynumu yalıyordu. Vahşi bir hayvan gibi tenimin kokusunu içine çekiyordu.

"Seninle bir sorunum var. Uzun zaman önce sana dayak atmalıydım, ama hoşuma gidiyorsun. Gerçekten... Küçük suratını dağıtmak beni çok üzerdi." Vücudu üzerimdeki baskısını arttırdı. Bacağımın üst kısmında, cinsel organının benimle konuştukça sertleştiğini hissediyordum.

"O halde, buna engel olmak için, sana bir teklifim var. Başlangıçta sadece buradan defolup gitmeni istiyordum. Ancak düşündüm. Kalabilirsin, ama benim için çalışacaksın. Bana karşı iyi davranır ve minnettar olursan, kazandığın para üzerinden iyi bir yüzde alacağına söz veriyorum..."

Ağzıma dayadığı elini çekti ve onun yerini aynı hızla, nemli dudakları aldı. Diliyle dişlerimi aralayıp bir geçit bulmaya çalıştı. Ağzıma girmesine izin verdim ve dilini tüm gücümle ısırdım. Sıcak bir sıvı ağzıma yayıldı. Hemen tükürdüm. Dimitri acı çığlığı atmış ve sıçrayarak kendini geriye atmıştı. Elini ağzına götürdü ve baktı. Holün yarı karanlığında, kanı siyahtı, çenesi boyunca ve düzenli damlalar halinde akıyor, açık renk takım elbisesini yer yer lekeliyordu.

Durumundan faydalanarak, beni duvara yapıştırdığında ayaklarının dibine düşen spor çantamı aldım ve apartmanın kapısına doğru koştum. Ancak yarı yolda, elinin saçlarımı tuttuğunu hissettim, beni durdurdu ve hiç acımadan kendine doğru geri çekti. Bu defa ben çığlık attım. Kolunun birini boynuma doladı ve keskin, soğuk bir bıçağın yanağımda, sonra da dudaklarımın üzerinde kaydığını hissettim. Arkamdaydı. Bana yapışıktı. Kanı saçlarıma, boynum boyunca damla damla akıyor ve giysilerimin içine giriyordu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, pis fahişe... Başlangıç olarak, bana bu akşam kazandığın parayı vereceksin."

Dilinde açtığım yara yüzünden konuşması bozulmuştu. Sanki boğuluyordu. Bu engel öfkesini daha da arttırıyordu. Elimi kotumun ön ceplerinden birine sokup tek müşterimden aldığım birkaç banknotu çıkardım. Parayı elimden öfkeyle aldı.

"Bu kadar mı? Çantanı aç!"

Çantamı yere bıraktım, çömeldim ve fermuarı açtım. Dimitri üzerime eğilmişti, bıçağı hala yüzüme dayalıydı. Çantayı kaldırdı ve sertçe silkeleyerek boşalttı. İçindekiler ayaklarımın dibine saçıldı. Clara Gece'nin giysileri, anahtarlar ve birkaç kitap vardı. Tatmin olmadı ve çantanın dış ceplerini de boşaltmamı söyledi. Kimliğimi ve kart Orange'ımı[2] çıkardım.

"Ver şunu bana!" diye emretti kimliğimi alarak.

Üst katlardan gürültü patırtılar duyulduğunda onu okumaya başlamıştı. Kapılar açılıyor, birileri aralarında konuşuyorlardı. Birinci kata çıkan merdivenlerde, yıpranmış sabahlığı ve iki eliyle sıkı sıkı tuttuğu beysbol sopasıyla, ikinci katta oturan müzmin bekârın belirdiğini gördük.

"Polisi aradım. Bir iki dakikaya kadar gelirler. Şimdi hemen buradan defolup gitmenizi öneririm." dedi Dimitri'ye bakarak.

Sesi titriyordu, ancak onda sağlam bir kararlılık hissediliyordu. İlk defa, onu gördüğüme sevinmiştim.

Bunun ardından yaşanan birkaç saniye hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Dimitri hala üzerime doğru eğilmişti, bıçağı etimi delip geçmeye hazırdı. Tereddüt ediyordu. Bıçağın baskısı açıkça artmıştı. Biraz daha eğilerek kulağıma bir şeyler söyledi.

"Seni yarın akşam, aynı saatte bekleyeceğim. Bana paranı vereceksin. Ve her akşam da bu şekilde olacak. Ya söylediğimi yaparsın, ya da derini yüzerim. Anladın mı?"

Beni sertçe itti ve kendimi yüzüstü yerde buldum. Gittiğini görmedim, ama açılan ve sonra da kapanan kapının sesini duydum.

[2] 'Carte Orange': Paris'te toplu taşıma araçlarında kullanılan haftalık ya da aylık kart. (Ç.n.)

İhtiyar delikanlı yavaşça yaklaştı. Azarlanmayı bekliyordum, ancak, ummadığım bir biçimde, eşyalarımı toplamaya ve çantama yerleştirmeye başladı.

"Siz de gitmelisiniz, polisler gelmek üzeredir." dedi ciddi bir ses tonuyla ve yüzüme bakmadan.

Rahatsızdım, "teşekkürler" diye mırıldandım ve geri kalan eşyalarımı kendim topladım. Yerde oturuyordum, hala az önce olanların şokunu yaşıyordum. Adam gitmiyordu. Yanımda, ayakta duruyor ve konuşmadan bana bakıyordu. Bana sövüp saymasını tercih ederdim. Öfkesini yüzüme vurmasını isterdim. Ciddi sessizliği beni rahatsız ediyordu. Utanıyordum. Kendimden utanıyordum. Az önce sergilediğim gösteriden utanıyordum. Fahişe ve pezevengi.

Zorlukla ayağa kalktım. Titriyordum. Tekrar göz göze gelmekten çekinerek kapıya doğru yöneldim. Ağır tahta kapıyı açarken, içimi panikle karışık bir korku kapladı. Ya Dimitri dışarıda beni bekliyorsa? Sokak bana hiç bu kadar ürkütücü görünmemişti. Herhangi bir yerde olabilirdi. Beni takip etmeye hazır, belki de... Uygun anı beklemeye çalıştım. Metroya binemezdim. Bu durumda olmazdı. Kalan son gücümü ve cesaretimi toplayıp, koşarak karşıdan karşıya geçtim ve Louisa'nın barına girdim.

Dimitri'nin kanını unutmuştum. Yüzümde, saçlarımda, giysilerimin üzerindeydi. Neyse ki bar neredeyse tamamen boştu. Beni görünce Louisa bir korku çığlığı attı ve bana doğru koştu. Yanıt veremediğim sorular sormaya başladı. Tony yanımıza geldi. Çantamı aldı ve ikisi birden beni mutfak olarak kullandıkları küçük bölüme götürdüler.

Kanın bana ait olup olmadığını hızlıca inceledikten sonra Louisa bir kadeh konyak doldurdu ve bir defada içtim. Alkolün vücudumda yarattığı hafif yanma ve ardından gelen hafif baş dönmesi bana iyi geldi. Sinirlerimin boşaldığını ve kaslarımın gevşediğini hissettim. Böylece konuşmaya başlayabildim. Onlara olanları anlattım.

Dimitri burada olduğu sürece bu mahalleye ayak basmayacağıma dair Louisa bana yemin ettirdi. Tony beni arabayla evime bıraktı.

18

Kimlik kartım ancak ertesi gün aklıma geldi. Kimliğimle ilgili son görsel anılarım beni, müzmin bekârın gelişinden hemen önce onu okumaya başlayan Dimitri'ye götürüyordu. Sonra kimliğimi bir daha görmemiştim. Onu çantama koymamıştım. Bundan neredeyse emindim. Yine de gidip spor çantamı alıp elimi dış gözlerine sokarak kontrol ettim. Yalnızca kart Orange'ım çıktı.

Dimitri adresimi biliyordu ve benim için bir başka endişe kaynağı da, kimliğimin hala onda olabileceğiydi. İstediğini yapmazsam belki de onu kullanıp beni karanlık işlere bulaştırmaya hazırdı. Ne Tony bana eve kadar eşlik ederken, ne de daha önce Louisa'nın barında, bunların hiçbirini düşünmemiştim. Çok yorgundum. Tony istersem benimle kalabileceğini söylemişti. Hayır demiştim. Yalnızlığımı ertelemek istemiyordum. En kısa zamanda onunla yüzleşmeyi tercih ediyordum.

Çantamı boşaltmış, duş almış ve yatağa yığılmıştım. Kaygılı olmama rağmen, hemen uyumuştum.

Bu durumda kimliğimin 'kaybolduğunu' bildirmem gerekiyordu. Her ihtimale karşı bunu yapmalıydım. Ve 19. Paris'teki karakola gitmeliydim. Bu, normal zamanlarda gitmekten kaçınmayı tercih ettiğim mekânlardandı.

En kısa zamanda karakola gitmek istiyordum. Sabah saatlerinde. Yolun köşesinde şimdilik Dimitri ile karşılaşmaktan korkmuyordum. Bana akşama, müşterilerimle işim bittikten sonra randevu vermişti ve tabii ki gitmeyecektim. Gerçek tehdit o an-

dan itibaren başlıyordu. Bir gün soluklanma zamanım vardı.

Karakolun önünde, birkaç saniye tereddüt ettim. Tanıdık bir yüz görmekten, kaldırımlardayken beni tutuklayan polislerden birine rastlamaktan korkuyordum. Aynı zamanda bana soracakları sorulardan da korkuyordum. Uzun bir kontuarın arkasında, iki memur beni oldukça sıcak bir biçimde karşıladılar. Üniformalarının çekiciliğinden emin, yalnız bir kadının geldiğini gördüklerine mutlu olmuşlardı. Doldurmam için bir form verdiler.

Soyadı: Bergheaud. İsim: Claire. Adres: Carducci Cad. no: 32, 75019 Paris. Meslek: ... Gözlerim bu satırdan kaçıyor, sonra geri geliyor ve tekrar kaçıyordu. Sonunda bir tek ya da neredeyse bir tek bu satır kalıncaya kadar bu şekilde devam ettim.

"Bir sorununuz mu var?" diye sordu aşırı bir biçimde konsantre olduğumu ve kaleminin öylece sayfanın üzerinde kalakaldığını gören polislerden biri.

"Eski kimliğimin numarası isteniyor... Hatırlamıyorum."

"Bunun için endişelenmeyin, eski kimlik numarasını kimse hatırlamaz!"

Ona hafifçe gülümsedim ve teşekkür ettim. Bu defalık kurtulmuştum. Ancak şimdi bir şey yazmam gerekiyordu. Yalan söylemek istemiyordum. Yani tam anlamıyla bir yalan olsun istemiyordum. Bir çırpıda yazdım. Meslek: Şirket yöneticisi.

Formumu okuyan polisin yüzüne dikkatle bakıyor ve kaygılanıyordum. Bir sorun olduğunu gösteren ve soru sorma ifadesi taşıyan en ufak sırıtmayı kolluyordum. Hiçbir şey onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. İmzaladı, mühür bastı... Formun bir kopyasını bana uzattı.

"Bu belgeyi belediyeye götürmeniz gerekiyor... Üç hafta içinde. Size yeni kimlik kartınızı verecekler."

Onlara gülümsedim ve veda ettim. Neredeyse naziktim. Bu küçük aşamayı geçmiştim. Şimdi sıradakinin üstesinden gelmeliydim.

19

Adım Claire olamazdı. Bu isimle çalışamazdım. Rose bunu bana en başta söylemişti: Kızların çoğu isimlerini değiştirirdi. Bu kendini korumanın, sınır koymanın bir yoluydu. Ancak tek neden bu değildi. Fantezi ve hatırlanma olasılığının yüksek olması ikinci nedeni oluşturuyordu.

"A harfi ile başlayan isimlere bayılırlar. Bu onları keyiflendiriyor. Çiçek isimleri de aynı şekilde." diyordu Rose, benim yol göstericim. Ve haklıydı da.

"A harfi ile başlayan isimlere" bağlı bir cinsellik ve şehvet çağrışımı söz konusuydu. Bir egzotizm vardı. Özellikle de fuhuş sektöründe. En güzel uçarılık sözleri veren ve bununla birlikte eşsiz olan bir dişi. *Mavi Melek'teki* 'Lola'[3] gibi.

Çiçek isimlerindeyse, müşterileri heyecanlandıran şey muhtemelen çelişkiydi. Adı Rose (Gül) olan bir kadının Yahudi ve Hıristiyan ahlak anlayışına, olabilecek en kötü biçimde hakaret etmesi onlar için bitmek tükenmek bilmez bir zevk kaynağıydı.

İsmimi seviyordum. Buna alışmak, ismimi gereksiz bir tekrar gibi, ağır bir miras gibi görmemem uzun zamanımı almıştı. Bu durumda kolay çözümü seçmiştim. Clara olmuştum.

[3] Yönetmeni Joseph von Sternberg olan *Der Blaue Angel* (*Mavi Melek*), bir kadın ve onun kölesi olan erkek temalı, Alman yapımı bir sinema filmi. Lola karakterini canlandıran aktris ise Marlene Dietrich. (Ç.n.)

20

Randevuya gitmek yerine Daniel'in evine gittim. Aynı zamanda bilinçsiz olarak, Clara Gündüz'ün bölgesinde bir müttefikim olmasını da istiyordum. Çok acil durumda gidebileceğim bir yer olmalıydı. Buna bir tür merak ve biraz da kaygıyla karışık olarak onda hissettiğim çekicilik eklenmişti.

Ressamın atölyesinin önüne geldiğimde saat 15:00'ti. On saatten az bir süre sonra Dimitri beni, yasak ticaretimi barındıran binanın önünde bekleyecekti. Neler olacaktı?

Ne kadar tuhaf görünse de, valizimi toplayıp uzaklara, herhangi bir yere gitmeye karar veremiyordum. Kaçmak istemiyordum. Oyun sonuna kadar oynanmalıydı.

İki katlı bir şehir eviydi. Avenue Simon-Bolivar'daydı. Hiçbir isim, hiçbir özel belirti yoktu. Atölyesi olan büyük bir cam duvarın altında yalnızca birinci kat vardı. Kapıyı çaldım. Gelmesi zaman aldı. Benim için pişman olma, geri dönmeyi istemek için yeterli bir süreydi. Kapı açıldı. Onu uzun bir uykudan uyandırdığım izlenimine kapıldım. Yorgundu, bakışları bulanıktı, giysilerinde ve ellerinde boya lekeleri vardı... Çalışıyordu. Bir şey söylemedi. Kapı aralığında hiç kıpırdamadan ve konuşmadan duruyordu. Arkası, karanlıktı. Tereddüt ederek ve beceriksizce sessizliği bozdum.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm... Sadece teklifinizi kabul ettiğimi söylemek için gelmiştim. Bu kadar. Ama isterseniz daha sonra, ya da başka bir gün tekrar uğrayabilirim..."

"Girin."

Tahmin ettiğim karanlık odada arkasından giderek onu takip ettim. Eşyalar beyaz çarşaflarla kaplıydı. Terk edilmişlik ve ölüm hissi uyandırıyorlardı. Toz ve sinmiş bir tütün kokusu vardı. Üst kata çıkan sarmal bir merdivene doğru yöneldik. Arkasındaydım. Yukarıda, ışık bizi bekliyordu.

Devasa ve sade bir oda aydınlatılmıştı. Beyaz duvarlar, camdan bir çatı, İngiliz tarzı parkeler, lâl rengi bir divan, düzeltilmemiş bir yatak vardı. Bir köşede eski bir paravan duruyordu. Yerde, izmarit, kül dolu bir tabla ve hemen hemen her yerde tuvaller vardı. Bunlar daha çok, bitmiş ya da yarım kalmış portrelerdi. Kadınlar, erkekler, çocuklar. Yüzler ve vücutlar. Bunlardan biri bir resim sehpasının üzerindeydi. Bitmemişti. Yan tarafta bir renk cümbüşü vardı. Ağızları açık boya kâseleri, tüpler, karıştırılmış boya maddeleri, lekeli bezler, fırçalar...

Odanın içinde biraz gezindim. Boya kokusu havayı kaplıyordu. Hem yoğun hem de sentetik olan bu koku, kolay kolay yok olmayan terebentin esansından yayılan gazlarla birleşmişti. Dekorlarının arasında dönüp durmamı hareketsiz bir biçimde, iyilik dolu bakışlarla izliyordu. Benim meraklı bakışlarıma, dikkatle inceleyen gözlerime, bir tuvalin, bir yüzün, yerdeki bir boyanın yansımasının, bir ayrıntının önünde ani duruşlarıma bakıyordu.

"Hemen başlamak ister misiniz?"

Sesi odayı doldurdu ve beni şaşırttı. Sorusu, o ana kadar sadece biraz bulanık olan bir ihtimali anında gerçekliğe dönüştürerek beni bilmediğim bir alana götürüyordu.

"Üç saat için 60 euro. Sizin için uygun mu?"

"Evet... Soyunmam gerekiyor mu?" diye sordum biraz tereddüt ederek ve bakışlarımla paravanı göstererek.

"Bilmiyorum... Ne yapmaktan hoşlanırsınız?"

"Nasıl yani?"

"Hayatta, mesleğiniz ve benim resimlerime olan aşırı ilginiz

haricinde, ne seversiniz?"

"Kitapları..."

Bunu, yaptığı büyük bir yaramazlıktan dolayı özür dileyen küçük bir kız gibi, kırılmaya hazır incecik bir sesle söylemiştim. Bu benim çok özel bir yarımdı. Kabuğun altındaki özsuya dokunuyordu.

Şaşırmamıştı. Aniden bu kadar kırılgan olduğumu gördüğünden biraz sıkıntılıydı.

"Ne tür kitaplar?"

"Her tür."

Vermemekte direttiğim bir cevabı almaya çalışıyor ve sıkıntılı görünüyordu. Bir süre kaşlarını çattı, düşünceli bakışlarla sessiz kaldı, sonra tekrar sordu.

"Peki, bu sıralar ne okuyorsunuz?"

Omzumda taşıdığım çantada bir kitap vardı. Küçük boyutlarda, ancak bir cep kitabını alabilecek büyüklükte olan günlük bir çantaydı. Bir polisiye roman çıkardım. Gülümsedi.

"Kitap okuyacaksınız."

Oturmak istediğim yeri benim seçmemi istedi. Lâl rengi divandaki minderlerden birini alıp, iki tuvalin arasına yere oturdum. Sırtımı duvara yasladım, minderi de böbreklerimin altına yerleştirdim. Kot pantolonla, ayaklarımda eski Converse'lerimle geldiğime pişman olmuştum. Giysilerimin üstümde kalacağını düşünmemiştim.

Daha önce üzerinde çalıştığı tuvali bir kenara koyarak, resim sehpasına boş bir tuval yerleştirdi ve karşıma geçti. Bakışları üzerimde, beni dikkatle inceliyordu.

"Özel bir biçimde durmalı mıyım?"

"Okuyun..."

Kitabın ilk sayfasını açtım, ancak sözcükler üzerinde yoğunlaşamıyordum. Anlamaya çalışmadan, yalnızca okuyor, bıkmadan tekrar birinci satıra dönüyordum. Daniel bana doğru yaklaştı. Tamamen hareketsizdim. Hafifçe yüzümü kaldırdı ve biraz kendisine doğru çevirdi. "Böyle daha iyi..." Elleri

pürtüklüydü, ses tonu yumuşamıştı.

Sonra, tekrar resim sehpasının başına döndü. Ben romanıma gömüldüm. Seans sona ermeden okumamı bitirmiştim, ancak yine de gözlerimi kaldırmıyordum. Bazı bölümleri tekrar okudum. Sanırım kıpırdamaktan, ikimiz arasındaki bu sessiz bağı koparmaktan korkuyordum.

Poz verdiğim bu birinci seansla ilgili anılarım daha çok işitseldi. Füzenin tuval üzerinde sürtünmesi, kullanılan ve karıştırılan boyanın sesi, açılan kaseler, birbirine çarpan fırçalar... Daniel'in dudakları arasında sigara üstüne sigara yakan çakmağın sesi. Ancak tek bir kelime bile etmemiştik. Yalnızca sokak kapısına doğru bana eşlik ederken ertesi gün daha erken gelmemi söylemek için benimle konuşmuştu. Işık için.

"Aynı giysilerle mi?" diye sordum.

"Bunun hiç önemi yok."

O eve benziyordunuz. Yaşamın olamayacağı bu sessiz ve soğuk giriş katına. Hikâyesiz. Ve birinci kattaki atölyeye, bu ışığa, ateşe benziyordunuz.

Artık hiç kimseyle görüşmediğiniz halde, bu kadar yüze nerede rastlamıştınız?

21

18:20'de evime döndüm. Birkaç saat daha dinlenmeye zamanım vardı. *Amante Anglaise*'den, ilk Duras romanımdan birkaç bölümü tekrar okudum. Paris'e yeni gelmiştim. İlk müşterilerimdi. Cinselliğimin karanlık yanını ve yazarın, Margerite Duras'ın, ahengini keşfediyordum. Cinsellik gibi, yumuşak ve karşıtlıklarla dolu bir ahenk. Yumuşak ve acı.

Belki de Daniel'e poz verdiğim bu yeni şehvetli deneyimden, yeni acemilikten sonra, Duras'ın sözcüklerine yeniden kavuşmaya ihtiyacım vardı.

24:30. Genelde hizmetçi odamı terk ettiğim saatti. Dimitri beni bekliyor olmalıydı. Gerçek tehlike başlıyordu. Çok geç uykuya dalabilmiştim. Işık açık, uykuya umutsuzca karşı koymuştum. Korkuyordum.

22

Yine de ertesi gün Daniel'e gittim. Tüm duyularım tetikteydi, korkudan tepeden tırnağa irkilmiştim.

Dağınıklığına ve tütün ile karışmış boya kokusuna yeniden kavuşmak beni rahatlatmıştı. Benim tersime, Daniel bir önceki günden daha gergindi. Bu seans için çantamdan kitap çıkardığımı görünce gülümsedi. Ben yere oturmuştum o da resim sehpasının arkasına, yeni yerleşmişti.

"Bugün ne okuyorsun?"

Ona kitabın kapağını gösterdim. *Les Poèmes à Lou.* Onu çalışırken izlemek istiyordum ve şiir bunu yapmama izin verecekti. Soluklanabilecek, zaman zaman başımı kaldırabilecektim. Ne başı ne de sonu olmayan bir kitaptı.

Daniel'in gözleri kitabın kapağından bana çevrilmişti. Dudaklarında hala hafif bir gülümseme vardı.

"Neden fahişelik yapıyorsun?"

Aşk ilanını okuduğumdan beri ilk defa bana sen diye hitap ediyordu. Ben ona sen diyemiyordum. Tony ve Louisa haricinde senli benli konuşmak benim için çalışma diliydi. Sadece müşterilerimle bu şekilde konuşuyordum.

"Neden resim yapıyorsunuz?"

Bir yanıt bekliyordu ve benim soruma biraz şaşırdı. Yanıt vermeden önce tereddüt etti.

"Bu benim en iyi yaptığım şey."

"Benim de."

Bana o gün başka sorular da sordu. Tuvalin üzerine rasgele atılmış renkler gibi, sorular da tüm seansa yayılmıştı. Benim tuhaf mesleğim ve tuhaf yaşamım üzerine sorulardı bunlar. "Ne zamandan beri? Müşterilerin? Düşlerin?" Hotel Eden'deki ilk dönemimi, Rose'u, *klasikleri* ve *sıra dışı* olanları anlatıyordum, ancak aklım sürekli başka yerdeydi. Ona Dimitri'den söz etmemiştim.

"Peki beni hangi sınıfa koydun? *Sıra dışı* olanlara mı?"

"Evet."

Güldü. Ani, samimi bir gülmeydi. Karşılaşmamızdan beri ilk gülme.

İlgisi beni o kadar duygulandırmıştı ki, kafamı kurcalayan, dilimin ucuna gelen soruları ona sormaya cesaret edemiyordum. İçine kapanmasından korkuyordum. Sessizliğinin beni yalnız bırakmasından ve buz mavisi gözlere göndermesinden korkuyordum.

Umduğum gibi, belirli aralıklarla okudum. Zaman zaman gözlerimi kitaba doğru indirmemi söylüyordu. Bir süre sessizlik oluyordu. Birkaç şiirlik bir süre. Sonra tekrar konuşmaya başlıyorduk. Vücudum kıpırdamıyordu, ancak gözlerimle onun hareketlerini, tuhaf sihirlerini izliyordum, büyülenmiştim. Bir dünya keşfediyordum.

Seans bitti ve Daniel beklememi söyleyerek odadan çıktı. Resim sehpasıyla birlikte, yüzü duvara dönük olarak bir köşeye taşıdığı tuvale gidip bakmak için büyük bir istek duydum. Ancak direniyordum. Daniel bir şişe kırmızı şarap ve iki yuvarlak kadehle geri geldi.

"Sanırım bunu seviyorsun, yanılıyor muyum?" diye sordu bana şişeyi göstererek.

Yanıtımı beklemeden gidip kanepeye oturdu ve iki bardağı da doldurdu. Yanına gittim. Uzun zamandır şarap içmemiştim. Sona eren alışkanlıklarımdan biriydi bu da. Bardağı dudaklarıma götürdüm.

"Yarın tekrar gelmen gerekmiyor, artık sana ihtiyacım yok."

Yüzünde özel bir ifade yoktu. Şarabından büyük bir yudum

almıştı ve elinde dizlerinin üzerine koyduğu bardak duruyordu. Tek bir cümleyle beni gerçekliğe, korkuma geri göndermişti.

"Onu yalnız bitiririm." diye devam etti tabloya doğru dönerek.

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum... Yarın belki."

Üzerimize, söylenmemiş sözcüklerle dolu tuhaf bir sessizlik çöktü. İkimiz de birbirimize bakmadan kadehlerimizi bitirdik.

Sokak kapısının önünde, elini pantolonunun cebine soktu ve tekrar tekrar katlanmış buruşuk paralar çıkardı. Bana vereceği yüz yirmi euro. Paraları üstünkörü düzeltti ve teşekkür ederek bana uzattı. Parayı aldım ve kapıyı kendim açtım. Sanırım çok solgundum.

"İyi misin?" diye sordu bana endişeyle bakarak.

"İyiyim... Şaraptan oldu. Bir süredir alkol almamıştım."

Bunun nedeni içler acısı durumuma aniden acımış olması mıydı? Daniel birkaç gün sonra ona uğrayıp tablonun bitmiş halini görmemi teklif etti. Birkaç gün... Bu sözcükler ve içerdikleri tüm belirsizlikler göğsümde bunaltıcı büyük bir boşluk bıraktı.

23

Onun oturduğum binadan öfkeyle çıktığını ve benim sokağıma park edilmiş bir arabaya bindiğini gördüm. Dimitri. Yalnızdı. Beni bekliyordu.

Sanki bana ait olmayan soğuk bir kan vücuduma sızdı. İki gerçeklik arasında kıskaca alınmış gibi, kendi sokağım ve Villette sokağının köşesinde öylece kalakaldım. Gitmem gerekiyordu, çabuk ve uzaklara, ancak bedensel olarak bunu yapabilecek güçte değildim. Korkuyordum.

Dimitri'nin başını benim olduğum yöne doğru çevirmesi bana beklenmedik bir enerji verdi. Bir eşek arısı sokması gibiydi. Beynim bile emir vermeden bedenim harekete geçti. Bedensel, hayvani bir hayatta kalma içgüdüsü tepkisiydi. Vücudum geri döndü ve Villette sokağından aşağı doğru inmeye başladı. Karışmış olan aklım yavaş yavaş komutayı tekrar ele geçiriyordu. Sokağın sonundan, sağa dönülecek. Pyrénées istasyonu. Ve burada karar vermek gerekiyordu. Gideceğim yönü seçmeliydim.

Metroya binip herhangi bir yere mi gidecektim? Ne çek defterim ne de kredi kartım yoktu. Yalnızca Daniel'in verdiği yüz yirmi euro vardı. Bu beni fazla uzağa götürmezdi. Geri gelmem, yalnız başıma, korkuyla yüzleşmem, ya da Tony'den gidip eşyalarımı almasını istemem gerekirdi. Ancak bu da onu tehlikeye atmak anlamına gelirdi. Şu anda Dimitri her şeyi yapabilirdi.

Louisa'ya mı gitseydim? Bar ve çevresi benim için riskli bir bölgeydi.

Villette sokağının sonuna gelmiştim. Sağa, Belleville sokağına döndüm. Metroya yaklaşıyordum. 'Kaçmaya' başladığımdan beri durmadan dönüp arkama ve etrafıma panikle bakıyordum. Yolda karşılaştığım insanlar yüzüme dikkatle bakıyorlardı. Muhtemelen, deli olduğumu düşünüyorlardı.

Pyrénées istasyonunun önünde durdum. Karar vermek gerekiyordu. Şimdi.

Hızlı adımlarla Avenue Simon-Bolivar'a doğru, Daniel'in atölyesine kadar yürümeye devam ettim.

24

Ressama her şeyi anlattım. Alacakaranlık evinin loş girişinde, korkumu ve beklentiden, boşluktan ibaret olan hayatımı umutsuzca itiraf ediyordum. Her bir cümleyi nefes nefese bitiriyor, sözcükleri aceleyle sıralıyordum. Beni göndermemesi için ona her şeyi söylemek istiyordum.

Kapıyı açması uzun sürmüştü. Birinci kattaydı. Beni gördüğünde yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu. Şaşırmak onun için alışılmadık bir duyguydu. Çılgına döndüğümü görmek ve yarım saatten de kısa bir süre sonra evine geri gelmem onun harekete geçmesi için yeterli değildi.

Beni içeri aldı, sonuna kadar, dikkatle ve sessizce dinledi. Bitirdiğimde hiç soru sormadı. Onunla üst kata çıkmamı istedi.

Şişe ve iki bardak hala orada, kanepenin yanında yerdeydi. Saat yaklaşık olarak 19:00'du ve atölyede hala güzel bir ışık vardı. Yaz ışığı. Sanki hiç kalkmamışım gibi kanepeye oturdum. Daniel kadehimi doldurdu ve bana uzattı. Nefes almadan, susuzluktan kavrulmuşum gibi arka arkaya birkaç yudum içtim.

"Ne kadar zamandır çalışmıyorsun?"

"Yaklaşık olarak bir ay boyunca çalışmadım... İki hafta tekrar çalıştım ve şimdi de iki gündür çalışmıyorum. Apartmanın holündeki olaydan beri..."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Ayakta, önümde duruyordu ve inanılmaz derecede uzun boylu görünüyordu. Kendimi küçücük hissediyordum ve sorusu

beni daha da küçültmüştü. Kanepeye gömülmüştüm.

"Bilmiyorum."

"Polise gitmek istemiyor musun?"

"Polise gidemem... Üstelik Dimitri'ye karşı hiçbir delilim yok. Onun sözüne karşılık benimki olacak... Kazanacağıma emin değilim."

"Binanın holünde sizi birisinin gördüğünü söylemiştin."

"Konuşmayacaktır. Benim için bunu yapmaz."

Birkaç saniye düşündü.

"İstersen sana evine kadar eşlik ederim. Eşyalarını alınız ve bir trene ya da uçağa biner gidersin... Gitmeni engelleyen nedir?"

"Şimdilik evime gitmek çok riskli."

Bunun Daniel için yetersiz bir neden olduğunu biliyordum. Hatta benim için de öyleydi.

"Kaçmak istemiyorum..." diye ekledim çok da net olmayan bir biçimde.

Gözlerinde öfkenin belirdiğini gördüm. Öfke aynı zamanda bir anda sertleşen el kol hareketlerini de ele geçirmişti. Bunlar kızgınlık hareketleriydi. Odada biraz gezindi ve tekrar bana doğru geldi. Bu beklenmedik öfkenin nedenini anlayamıyordum.

"Saklanıyorsun, bu daha mı iyi sanki? Burada saklanıyorsun, Louisa'da saklanıyorsun... Uzun süre önce kaybettiğin bir gururun arkasına saklanıyorsun."

Sonra biraz yumuşadı, kendi taşkınlığından biraz rahatsız olmuştu.

"Gurur korku karşısında hafif kalır. Gerçek korkudan söz ediyorum... Az önce sana kapıyı açtığımda yaşamakta olduğun korkudan..."

Öfke ve rahatsızlık şimdi yerini üzüntüye bırakıyordu. Gergin ve bitkin bir biçimde, sabitlenmiş bana bakıyordu.

"... Ve olayları değiştirme konusunda, hissettiklerinden söz ediyorum..."

Yanımdan uzaklaştı, tuvalinin başına geri döndü ve çalışmaya başladı. Tam anlamıyla şaşkındım. Öfke, gerçeklik payı da olan

korkunç sözler ve bu kadar. Perde inmişti. Tüm iletişim kopmuştu. Kadehimi bitirdim ve uzun süre sessizce oturdum. Onun sessizliğinde. Sonra aniden, üstüme büyük bir yorgunluk çöktü. Rüyasız bir uykuya daldım.

25

Daniel'in sesi beni yemek kokusuyla aynı anda uyandırdı. Yarıma çömelmiş, bir elinde dumanı tüten bir tabak, diğer elinde de çatal bıçak vardı.

"Omlet yaptım."

Yavaşça doğruldum, aklım hala iki dünya arasındaydı, yaşananlar emek vererek bilincime doğru tekrar akıyordu. Bana uzattığı tabakla çatal bıçağı aldım.

"Teşekkür ederim... Saat kaç?"

"Saat 21:00. Daha iyi misin?"

Bağdaş kurduğu bacaklarının üstünde onun da bir tabağı vardı. Evinin bir bölümü yokmuş gibi davranan ve alt kattaki konfora kendisini bırakmaktansa yerde yemek yemeyi tercih eden bu adam tuhaftı.

"Giriş kattaki odayı hiç kullanmıyor musunuz?"

Sorum onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Bana gülümsedi.

"Banyoyu kullanıyorum, mutfağı kullanıyorum... O kadar."

"Neden"

"Nostaljiden hoşlanmıyorum. Kendimi buna çok çabuk kaptırıyorum..."

Anlamadığımı görünce devam etti.

"Burası annemin ve babamın evi. On sekiz yaşıma kadar burada yaşadım... Babam öldüğünde, annem burada yalnız kaldı. Burayı çok seviyordu. O da ölünce, ev bana miras kaldı...

Bu evi istemiyordum, ama ne satmaya ne de kiraya vermeye cesaret edemedim."

Bakışları bir an için benden ayrıldı, geçmişine ait görüntülere, kendi içine döndü. Sonra tekrar bana doğru geldi.

"Burada yaşamaya karar verdim. Birinci kattaki tüm duvarları yıktım, çatıyı tekrar yaptım ve atölyeyi yerleştirdim. Burada çalışmaya, burada yaşamaya başladım. Giriş katına ve anılarına hiç dokunmadım."

Hayaletleriyle yaşayan, hem de onlardan kaçan bu adama bakıyordum. Onun bana neden çekici geldiğini daha iyi anlıyordum. Bizi ruh ikizleri yapan korkuydu. O da ben de iki dünya arasında sıkışıp kalmıştık.

"Aileniz ne iş yapıyordu?"

"Babam bankacıydı. Annem çalışmıyordu. Ben çocukken, zaman zaman resim yapardı. Benim portrelerimi çizerdi..."

"O mu size öğretti?"

"Başlangıçta, evet. Sonra babamdan gizlice dersler aldım. Evin tek çocuğuydum. Bankada onun yerini almamı istiyordu... Bir gün, onun istediğini yapamayacağımı, kendimi tamamen resme vermek için okulu bırakacağımı söylediğimde büyük bir öfkeye kapılmıştı. O günden beri böyle bir öfke görmedim. Sonra sakinleşti. Annem istediğimi yapmama izin vermesi ve bana destek olması konusunda onu ikna etti. On beş yaşındaydım."

Atölye karanlık olmaya başlamıştı. Gri ve hassas iki gölgeydik. Bir gece kuşu çatıya konmuştu. Başımızın üstünde zaman zaman ayaklarının hafif tepinme sesi ve dinlenmeyen uzak bir kentin gürültüleri duyuluyordu. Aylardır ilk defa, huzurluydum.

Daniel bana yaşamından başka kesitler de anlattı. Tedbirliydi. Seçilmiş parçalardı. Volkanın kenarında duruyor, kaynayan kalbine yaklaşıyor ancak hiç içine düşmüyordu.

Aniden ayağa kalktı, tabakları, bardakları ve çatal bıçakları topladı, yardım etmemi kabul etmedi ve alt kata inen merdivenlere doğru yöneldi. Kayboldu ve uzun bir süre yalnız kaldım. Geceydi, dışarısı karanlıktı. Gitmek istemiyordum.

Su sesleri, kap kacakların seslerini, sonra da açılan bir dolap ya da çekmecenin gıcırdayan sesini duydum.

Ben de kalktım ve dar merdivenlerden aşağı indim. Neredeyse her yer tam anlamıyla karanlıktı, yalnızca bir koridora benzeyen uzantının sonunda, bir odadan süzülen ışık hafifçe etrafı aydınlatıyordu. Bu odaya doğru yöneldim ve girişinde durdum. Bir yatak odasıydı. Daniel burada, koyu renkli tahtadan büyük bir yatağın çarşaflarını değiştiriyordu. Yatağın çevresinde, giriş katında her yerde olduğu gibi, üstü örtülmüş mobilyalar vardı. Duvarlarda küçük ve sık çiçekleri olan bir duvar kağıdı vardı. Boğulur gibi oluyordum. Daniel bana doğru dönmüştü.

"Bu gece burada kalabilirsin. Yarın bir şeyler düşünürüz..."

Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Her tür teşekkür saçma olur, o anda hissettiğim rahatlama ve minnettarlığı ifade edemezdi. Sadece yatağa yaklaşmak ve ona yardım etmekle yetinmiştim. Belirli aralıklarla odayı inceleyen meraklı bakışlarımı fark edince, bu odanın çocukken kendisinin olduğunu ve şimdi de misafir odasına dönüştüğünü söyledi.

Yatak hazır olunca, Daniel bana banyoyu gösterdi ve "iyi geceler" dedi. Kendisine özgü ani ve habersiz sahneden çıkışlarından birini yaparak, atölyesine çıktı ve beni beyaz çarşaflı hayaletleriyle yalnız bıraktı.

26

Uyuyamadım. Bir duvar saati tek tek saniyeleri vuruyor ve bu ses kafamda çınlıyordu. Beni bunaltıyordu. Uyumam hiçbir şekilde mümkün değildi. Yatakta durmadan bir o tarafa bir bu tarafa dönüyordum, beynim elektriklenmişti.

Işığı yakmak istemiyordum. Bu oda beni boğuyordu. Çarşaflar, duvar kâğıdı, bu ölü kokusu... Kalktım. El yordamıyla kotumu ve gömleğimi bulup üzerime geçirdim ve odadan çıktım. Karanlığa ve nüanslarına alışmış olan gözlerim beni hiç sorun yaşamadan atölyeye çıkan merdivenlere kadar götürdüler. Merdivenleri bir uyurgezer gibi çıktım.

Yer döşemeleri çıplak ayaklarımın altında ılık ve yumuşaktı.

Yukarı çıktığımda, odadaki büyük sessizlik beni rahatsız etti. İçimden, kaçarak tekrar aşağı inmek geldi. Çok dikkat ederek, bir yandan da Daniel'in de yarıya kadar beyaz bir çarşafla kaplı vücudunu da kollayarak kanepeye doğru yönelmiştim bile.

Yüz üstü yatıyordu. Vücudunun üst kısmı açıktaydı. Büyük bir ihtimalle tamamen çıplaktı. Onun bu kadar zayıf olduğunu düşünmemiştim. Neredeyse kırılacak gibiydi. Derisinin altından kemikleri görünüyordu.

Kanepeye oturdum ve gözlerim onun üzerinde uyumasını izleyerek, hiç kıpırdamadan durdum. Nefes alış verişlerimi onunkine, onun dingin ritmine uydurdum.

Yavaşça doğruldu ve kafasını bana doğru çevirdi. Gülümsedi.

"Sizi uyandırdım mı?"

"Uyumuyordum."

Sırt üstü döndü ve örtüyü karnına çekti. Cam çatıdan, siyah gökyüzüne bakıyordu. Benim için tam zamanıydı...

"Tablolarınızdaki esmer kadın kim?"

Hemen kıpırdamadı. Bir süre daha öylece durdu. Ellerinden destek aldı, hafifçe doğruldu ve sırtını arkasındaki duvara yasladı.

"Bana onun sen olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Evet."

"Sensin." dedi kısa süren bir sessizlikten sonra. "Ve yalnızca sen değilsin. Sanatta her şey birbirine karışmıştır, hiçbir şey saf değildir. Bir yüz on yüzün toplamıdır... Montherlant buna *cadı kazanı* derdi."

"Bu yüzde, kaç yüz var?"

"Sanırım iki tane. Hiçbir zaman emin olunamaz..."

Daniel bana tanımadığım yüzden söz etti. Sonra sıra bendeydi. Bizim hayalet öykülerimiz.

Bir gün geliyor, sevdiğimizi biliyoruz. O gece, sizi sevdiğimi anladım.

27

Onun hayaletleri

Daniel'i otuz yaşında hayal etmek gerekir. Hem aynı kişi hem de bir başkası. Hüzünsüz bir katılık. Düş kırıklığı olmayan bir uzlaşmazlık. Hala canlı bir tutku. Yalnızca resmi düşünen, resim tarafından yutulmuş biri.

Tuvalleri iyi satmaya başlamıştı. 'Sergilenmenin' önemli olduğu galerilerde adı dolaşıyordu.

Yüzler ve vücutlara karşı duyduğu çekicilik şimdiden resimlerinde kendini gösteriyordu. Özellikle bir yüz için. Ona sık sık poz veren esmer ve biraz yabani genç bir kadının yüzü. Gözlerinde alaycılık ve hassasiyet vardı. Tiz bir nota gibi titrekti. Her an kırılma noktasındaydı.

Bir gün, poz verme seansından sonra genç kadın ona bir mektup vermişti. Kendisi gittikten sonra okumasını istemişti. Daniel beklemeyi reddetti. Gitmemesini söyledi ve mektubu kadının önünde okudu. Bu aşk ilanıydı. Daniel okudu ve güldü. Onun önünde. Güldü çünkü korkuyordu. Güldü, çünkü şaşırmıştı ve bu şaşkınlıkla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Özveri sözcüklerini ve ürkütücü saflığını da beraberinde götürerek gitmesi için güldü. Üstünde bir 'örtü' olduğu için ve hiçbir şey bu örtüyü geçip tenine dokunamayacağı için güldü. Genç kadın gitti. Hiçbir şey söylemeden. Her zaman yaptığı gibi. Ne ertesi gün ne de ondan sonraki gün gelmedi. Daniel kadının

evine gitti.

Apartmanın kapıcısı anlattı. Alkol, ilaçlar, çok geç kalan ambülans... "Oldukça üzücü, çok gençti... Kim bilir aklından neler geçiyordu..." Annesi genç kadının evine gelmiş ve odasında cansız bedenini bulmuştu. Hiçbir not bırakmamıştı.

Daniel beni ilk defa gördüğünde, Louisa'nın barındaydım. Bir alıcıyla randevusu vardı. Fahişelerin semtinde randevulaşmayı oldukça egzotik bulan, buna hayranlık duyan iyimser bir Amerikalıydı.

Ben o akşam Daniel'i görmedim. O ise modeliyle aramızdaki benzerlikten çok etkilenmişti. Birçok kez tekrar gelmişti. Benim aşk ilanını okuduğumu duyma isteği, kendi kendimize itiraf etmemiz zaman alan uygunsuz bir istek gibi yavaş yavaş içine işlemiş ve bir saplantıya dönüşmüştü.

Bu bir günah çıkarma değildi. Herhangi bir biçimde affedilmeyi beklemiyordu. Ne kendisi ne de Tanrı tarafından. Yalnızca mide bulantısının geçeceğini umuyordu. İstemeden, aynalarda ya da mağazaların vitrinlerinde kendi yüzünü gördüğü her an karnında ve boğazında burgu gibi dönerek yükselen şu mide bulantısı.

28

Benim hayaletlerim

Babamı sık sık düşünmezdim. Buna ihtiyacım yoktu. O buradaydı. Her yerde. Yaptığım her harekette, söylediğim her cümlede, beni hiç acımadan ona bağlayan bu fiziksel benzerlikte.

Bizi kitaplar uzaklaştırdı. Sonsuza kadar. Çok kısa eteğimle ve gece yüzümle beni kaldırımda görmeden bile çok önce. Birbirimize karşı hissettiğimiz beceriksizce ve geridöndürülemez sevgi gibi, derin ve kalıcı bir uzaklaşma.

Öğretime her zaman kuşkuyla yaklaşmıştı. Bilmediği ya da az bildiği her şey gibi, öğretim de onu korkutuyordu. Ona göre bu sadece 'deli kafalar' yaratabilirdi. O zorunlu olduğu için, on dört yaşına kadar okula gitmişti. Sonra Cantal'daki çiftlikte babasına ve abisine yardım etmişti. Her sabah 04:30'da ve akşamları sağılması gereken otuz civarında Salers ineği ve yapılacak diğer işler vardı.

Sahip olduğu zekâyı öğrenimle kazanmamıştı. İçgüdüseldi. Bu onun hem gurur hem de utanç kaynağıydı.

On sekiz yaşında askerliğini yapmış ve askeriyede kalmaya karar vermişti. Sevmediği bu yaşamdan, tenine yapışan ve kendi kokusu haline gelen hayvan kokusundan kaçmak için gönüllü olmuştu. Çinhindi'ne gönderilmişti. Orada kanın kokusunu ve bağırsakları boşaltan korkuyu tanımıştı. Hayatında ilk defa bir adam öldürmek için parmağı tetiğe yapışmış, şarjörü durmadan mermi

kusarken donup kalmış. Onu durdurmak imkânsızmış. Öldürdüğü ve bir daha öldürdüğü cesedin önünde öylece kalakalmış.

Annemle askerden sonra tanışmıştı. Ülkeye geri dönmüş ve daha iyi bir iş buluncaya kadar, çok da istemeden tekrar babasına yardım etmeye başlamıştı. Aurillac'ta 14 Temmuz balosunda onun annesi ve babasıyla geldiğini görmüş. Annem oraya tatile gelmiş ve on yedi yaşındaymış. Babam ise yirmi üç yaşındaymış ve hiç tatile gitmemiş. Seyahatleri onu ancak cehenneme götürmüş. Annemi dansa kaldırmış. Onu kollarına almış ve kollarını bir daha açmak istememiş.

Annemin yaşadığı kente, Auxerre'e yerleşmişler. Babam hiç pişmanlık duymadan Cantal'dan ayrılmış. Annemin ailesinin Yonne kıyısında, République rıhtımında geleneksel yemekler yapan ve müşterileri ailelerden oluşan bir lokantası varmış. Büyük yenilikleri olmayan ancak iyi 'dönen' bir işmiş. Babam burada garson olarak çalışmaya başlamış. Liseyi bitirip, lise bitirme sınavlarını vermiş olan annem hesapları tutmaları için anne ve babasına yardım ediyormuş.

On yılın sonunda, annemin babasının ölümünden sonra, işletmenin yönetimini onlar almışlar.

Beni on üç yıl boyunca beklemişler. Umut etmişler. Böyle bir üzüntüyü, çocuksuzluğu, hak edecek ne yapmış olabileceklerini her gün kendi kendilerine sormuşlar. On üç yıl boyunca bölgedeki tüm doktorlara gitmişler, hatta Paris'e gelmişler. On üç yıl süren faydasız tedaviler. Ve her ay annemin adet zamanında yaşanılan sıkıntılar. Ve bu yaşananların ardından, sevişmekten mideleri bulanmış.

Beni artık beklemedikleri bir anda gelmişim.

Babam kendi annesinin ismini verebilmek için bir kızı olmasını istemiş. Mutluymuş. Böylece kendiminkinin dışında bir hayatı da miras almışım. Ailesi tarafından sürgün edilmiş bir kadının yaşamını. Babamın annesi, komşu köyden bir adamla eşini aldattığı için, kocası tarafından ailesinin yanına gönderilmiş.

Büyük babam onu bir daha asla görmek istememiş ve oğulla-

rının da onunla herhangi bir iletişim kurmasını yasaklamış. Otoritesi ve öfkesi söylediğinin aksinin yapılmasına olanak vere-cek gibi değilmiş. Babam yedi yaşındaymış. Bir daha annesini hiç görmemiş.

Annem öldüğünde ben de yedi yaşındaydım. Bir trafik kazası oldu. Biz dikkat ettiğimiz halde, hikâye tekrarlanmaya başlamıştı bile.

Küçük bir kızken, babam benim aşkımdı. Ben de onun aşkıydım. En küçük isteğim yerine getirilir, en ufak iç çekişimde bana dikkatle bakar, koruyucu bir el gibi bakışları sürekli olarak üzerimde olurdu. Babam hikâyesini tekrar yazıyordu. Benim sayemde.

Kadınlar onu çok beğenirdi. Ancak evimizde tek bir kadın görmedim. Ben çocukken zaman zaman akşamları çıkardı ve bana kuzenlerimden biri bakardı. Şimdi adını unuttuğum sevimsiz bir genç kızdı. Zamanla akşam çıkmaları azalmış ve nadiren olmaya başlamıştı.

Belki de, zamanından önce fazla kitap okudum Bilinç beni ergenlik dönemimin başında yakaladı ve babamın aşkı benim için büyük bir baskıya dönüştü.

Büyüdüğümü görmek onu dehşete düşürüyordu. Gidebileceğim düşüncesine tahammül edemiyordu. Beni önce zaman zaman 'yardım etmem' için lokantada çalıştırmaya başladı ve sonra bu daha da sıklaştı. Beni kendisine ve sevmediğim bu yere bağlamanın bir yoluydu bu. Lise bitirme sınavlarını verdikten sonra eğitimimi bırakmamı istiyordu. Ben ise devam etmek ve Auxerre'den gitmek istiyordum. Aramıza nefret girdi. Rengi aşkın rengiyle aynıydı. Kavgalarımız gittikçe şiddetlenerek arttı. El kaldırmadan, ancak sözlü olarak. Bu tartışmalardan birinden sonra Paris'e gittim.

Fahişelik belki de ondan kaçmanın telafi edilemez bir yoluydu. Lanetten kaçamadık. Ondan uzaklaştığımızı düşünürken, her ikimiz de ona doğru yürüdük.

29

Odama geri dönmemiştim. Anlatımın sonunda, bitkin düşmüş bir çocuk gibi, kanepede uyuyakalmıştım. Babamdan söz ederken Daniel'in bana olan bakışlarını, silinmemek üzere beraberimde uykuma götürmüştüm. Sonsuz bir yumuşaklık.

Ertesi sabah, gözlerimi açtığımda, yatak boştu ve atölyede yalnızdım. Odanın ortasında, resim sehpasının üstünde, poz verdiğim tablo vardı. Bitmişti. Ve bir de beyaz zarf vardı.

Yüzümü çizmişti. Yalnızca yüzümü. Okuma anındaki yumuşak konsantrasyonu, dinginliği. Tuvalde benimkinden başka bir yüz var mıydı acaba? Belki de... Ancak ben görmedim.

Zarfı aldım ve içinden bir mektup çıktı.

"İşte yüzün. Hiçbir zaman başka türlü olmadı. Bir haftalığına gidiyorum. İstersen, düşünüp bir karar verinceye kadar kalabilirsin. İçinde bir yerlerde, ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Gidişim bir kaçış değil. Yalnızca çok erken ve hayaletleri öldürmek zor. Ölmeleri zaman alıyor.

Seni öpüyorum, ilk defa.

Daniel."

30

Daniel'in evinde iki gün kaldım. Atölyeden neredeyse hiç çıkmadım. Giriş kata yalnızca mutfakta kendime makarna pişirmek ya da banyoda yıkanmak için iniyordum. Bu evin içinde, Daniel gibi hareket ediyor, birinci katta bir köşeye çekiliyor, alt katı ise yalnızca biyolojik türden ihtiyaçlar için kullanıyordum. Onun yatağında uyuyordum.

İki gün, bir tür mola gibiydi. Gideceğim ilk yerin kıyılarına dokunmadan önceki kısa bir süreydi. İlk yolculuğumun sonuna geliyordum.

Pek bir şey yapmıyordum. Sonraki günleri, almakta olduğum ve karşılarında artık geri adım atmadığım kararları düşünüyordum.

Üçüncü gün çok erken kalktım ve giysilerimi, banyoyu kaplayan gösterişli boyutlarda olan çamaşır makinesine attım. Yıkandılar, kurudular, bu sırada birkaç saat bekledim... Çıplaktım ve bu şekilde kendimi mekâna çok yabancı hissediyordum. Bir anormallik vardı. Evime bu kadar yakında sürgün olmak, tuhaftı. Biraz saçmaydı. Kendi mahallesinde otelde kalmak gibi bir şeydi bu.

Giysilerim kuruyunca, giyindim ve Daniel'in evinden çıktım. Geri döneceğim için, bana bıraktığı anahtarları da yanıma almıştım. Kendi binamın yakınlarına gitmekten kaçındım ve hızlıca Pyrénées metro istasyonuna doğru yöneldim. İnsanlar bana garip garip bakıyorlardı. Bu muhtemelen kırışık görünümümden

kaynaklanıyordu. Ütü aramaya gerek duymamıştım ve buruşuklukları açmak için giysilerimi biraz çekmekle yetinmiştim.

Gare-de-Lyon istasyonunda indim ve karşıma çıkan ilk araba kiralama ajansına girdim. Benimle ilgilenen kişi, nakit ödeme yaptığımı görünce çok şaşırdı. Giysilerimin durumu da ona pek güven vermedi. Ehliyetimin bir fotokopisini çekti ve ölçülü bir tavır takınarak bana araba kiralama sözleşmesinin detaylarını anlattıktan sonra aracın anahtarlarını uzattı. Modellikten aldığım paranın neredeyse tamamı böylece harcanmış oldu.

Ajansın park yerine gittim, metalik gri renkte bir Opel Corsa arıyordum ve uzaktan gördükten sonra, arabaya doğru yöneldim. Demek ki yolculuğumun rengi bu olacaktı. Gri. Aynen yirmi yıl aradan sonra tekrar gitmeye hazırlandığım, büyüdüğüm şehir gibi, pek görkemli olmayan bir renkti.

Paris-Auxerrre. İki saatlik yoldu. Belki de daha az. Gün içinde Paris'e geri döneceğime dair kendime söz vermiştim. Ne olursa olsun.

Yolculuğumun ilk yarım saati, arabayı kullanmaya yeniden alışmakla, uzun süredir uyuyan reflekslerimin geri gelmesi için çabalamakla geçti. Ehliyetimi Paris'e geldikten bir yıl sonra almıştım ve nadiren araba kullanmıştım.

Yalnızca tek yönlü otoyola girdikten sonra, yolculuğumun geri kalanını ve babamla yaşayacağımız yüzleşmeyi düşünmek için kendime izin verdim. Bile bile yol açtığım bir yüzleşme. Gerekli bir davranış.

Barışmayı ummuyordum. Son karşılaşmamızda yaşanan sessizliği doldurmak istiyordum. Bu sessizliği aşk ya da nefret sözcükleriyle doldurmaktı amacım. Hangi sözcüklerin kullanılacağı çok da önemli değildi. Nefretimiz yalnızca kılık değiştirmiş bir aşktı ve doğal olamayacak kadar acı vericiydi. Sessizliği, lanetimizi, mirasımızı yok etmek istiyordum. Bu, şeref ve kibir gibi, kandaki zehirdi.

Auxerre çıkışı aniden düşüncelerimi durdurdu. Şimdi hatırlamak gerekiyordu. Tuhaf bir biçimde, sokaklar bana hiç tanıdık

gelmiyorlardı. Hafızam onları silmişti. Ulaşılamayacak bir yere atılmışlardı. İki kez yolu sormak zorunda kaldım.

Lokantanın önüne gelince bir şok yaşadım. Hafızam unutma işleminin tamamını bitirmemişti.

Çocukluğumdan beri hiçbir şey değişmemişti. Lokantanın dışı biraz eskiydi ve köy havasındaydı... İçeride kareli kırmızı ve beyaz masa örtülerinin varlığının habercisi olan türden bir dış görünüşü vardı. Ve isim. 'Chez George. Büyük babamın ismiydi. Annem ve babam müşteri kaybetmemek için lokantanın ismini değiştirmemişlerdi.

Lokantanın üst katında, büyüdüğüm daire vardı. Panjurlar kapalıydı. Saat 11:30'du. Babam, hala çalışıyorsa, aşağıda olmalıydı.

Arabayı binanın önüne çektim ve kapımı açarken bir an kendimi halsiz hissettim. Biraz başım döndü. Muhtemelen içinde bulunduğum bu durumdan ve üstelik önceki günden beri bir şey yememiş olmamdan kaynaklanıyordu. Oturup, direksiyonun arkasında, bunun geçmesini bekledim, o anda beni korkutan bu mekândan gözlerimi ayırmıyordum. Arkamda, çok uzaklarda bırakmak istediğim her şey buradaydı. Çocukluk döneminin can sıkıntıları ve mutlulukları. Başkaldırım ve yalnızlığım.

Arabadan çıktım ve yavaşça lokantanın girişine kadar yürüdüm. İçeride de hiçbir şey değişmemişti. Buranın sade ve "köy havasında" olması ailelere güven veriyordu. Dikdörtgen ya da yuvarlak masaların üstünde, elli kadar çatal bıçak vardı. Ünlü kareli masa örtüleri, sağlam tabaklar, sorgun ağacından sepetler... Her şey, sunulan yemeklere de uygun olarak, sağlam ve sadeydi. Başkentin vejetaryen kaygılarından oldukça uzak, etli yemeklerin olduğu, kalorili bir mutfaktı.

Henüz müşteri yoktu. Yüzünde akneler olan genç bir garson, masaları kurma işini bitirmek üzereydi. Ona doğru yöneldim ve patronu görmek istediğimi söyledim. Garson çekinerek bana gülümsedi ve mutfağa girdi. Neredeyse aynı anda, mutfaktan elli yaşlarında, bodur ve kel bir adam çıktı. Birkaç saniye yüzüme

dikkatlice baktı ve gülümseyerek bana doğru geldi.

"İyi günler, patron siz misiniz?"

"Evet, benim... Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu lokantanın eski patronunu, Bay Bergheud'ü görmeye geldim. Hala üst katta mı yaşıyor?"

"Bay Bergheud?..."

Şaşırmış hali kanımı dondurdu. Hemen anladım. Tuhaf bir biçimde, bu olasılığı düşünmemiştim. Anne babasının sonsuza kadar yaşayacağına inanan küçük bir kız gibi.

İki yıl önce ölmüştü. Böyle bir şey olduğunda, muhtemelen kimsenin beni aramamasını, bana ulaşmaya çalışmamasını istemişti. Uzun süren hastalığı süresince, bunları öngörme zamanı olmuştu.

Verdiği bilgiler için patrona teşekkür ettim ve tekrar arabama bindim. Kim olduğumu ona söylememiştim. Mezarlığa gitmek için bir kez daha yolu sormak zorunda kaldım.

Annem ve babam aynı mezara yan yana gömülmüşlerdi. Elim, Ağustos ayının ısıttığı ılık mezar taşının üstünde, yalnızca kısa bir süre orada kaldım.

Seyahatimin hiçbir anında, dönüşte bile, içimden ağlamak gelmemişti. Yalnızca akşam, Daniel'in evine geldikten sonra, içimde bir şey pes etti. Gözlerimden sakince, uzun süre, yaşlar boşaldı.

31

Mutlu geçen bir yazı hatırlıyorum. On bir yaşındaydım. Lokantada canım sıkıldığı için babam beni Cantal'a, büyük babamın yanına göndermişti.

Üç hafta boyunca orada tam bir yabanî gibi yaşamıştım. Zamanımı dışarıda, çimenlere uzanıp kitap okuyarak, ya da amcamla birlikte ineklerle ilgilenerek geçiriyor, sadece uyumak ya da yemek yemek için eve gidiyordum.

Babamın kardeşi olan amcamın, yaşları benden büyük olan iki oğlu vardı. Zaman zaman çiftlikte çalışmaya gelirlerdi.

Colette'i yeni tanımıştım. Aurillac'ta bakkallardan birinden bu yazarın *Claudine à l'école* adlı kitabını satın almıştım. Bakkal, dükkânının girişinde, meyve sebze kasalarında eski kitaplar satıyordu.

Bu okuma, ilk defa bende birtakım duygular uyandırmış ve hem merak hem de mutlulukla, henüz tam olgunlaşmamış etkileme gücümü kuzenlerimden biri üzerinde, en yakışıklı olanında denemiştim. Sonunda beni öpmüştü. Ancak bunu, canının gerçekten istediği için değil de, benden kurtulmak için yapmıştı.

Büyük babamın evinde de, bir prensestim. Yaşlı adam beni çok seviyordu. Onun da, amcamın da iki oğlu olmuştu. Yalnızca babama gökyüzünden bu hediye verilmişti: bir kız.

Zaman zaman, onunla birlikteyken, büyük babam elindeki işi bırakır ve hiç konuşmadan bana bakardı. Bunun nedenini

anlamaz ve biraz hassas olduğunu düşünürdüm. Büyük annemin hayatı hakkında henüz bir şey bilmiyordum. Bana yalnızca öldüğünü söylemişlerdi, hepsi bu.

Boşandığı ve hala sevdiği kadını ona hatırlattığımı, babam bana tüm hikâyeyi anlattığında, sonradan anladım. Büyük annem gerçekten de ölmüştü. Üzüntüden kendi kendini ölüme terk etmişti.

Üç haftanın sonunda, birkaç gün sonra birlikte geri dönmemiz için babam yanıma gelmişti. Bize haber vermeden gelmişti ve gezintilerimden birinden dönüşte onu büyük babamla mutfakta otururken bulmuştum. Babamı görünce, saf bir aşk ve mutluluk coşkusuyla kollarına atılmıştım. Sanırım bu, gerçekte yaşadığım son coşku olmuştu. Son doğallığım. Sonra, lanetimiz belirdi. Masumiyetim sona ermişti ve yalnızca yarısı bana ait olan bu aşk tarafından boğulmaktan korkmuştum.

32

Auxerre'e yaptığım yolculuğun ertesi günü, Louisa'yı aradım. Onu ve Tony'yi görmek, onlarla konuşmak istiyordum. Bunu kontuarda iki kadeh arasında, ya da telefonda yapmak istemiyordum. Onlara söyleyeceğim şey için daha uzun bir süreye ihtiyacım vardı ve bir kez daha onların varlığının tadını çıkarmak istiyordum. O akşam birlikte yemek yemeyi teklif ettim ve Louisa'nın barında bir araya gelmeye karar verdik. Saat 19:00'dan itibaren bar, istisnai olarak bu buluşma için kapatılacaktı. Sonra patroniçeye kısaca Daniel'in evindeki sürgünümü ve Dimitri'nin adresimi bildiğini anlattım. Tony'nin gelip beni almasını ve yemekten sonra da geri getirmesini kararlaştırdık. Bu beni biraz rahatlattı. Dışarı çıkmadan, sabırla akşam olmasını ve Tony'nin gelmesini bekleyerek sakin bir gün geçirdim.

Bu evdeki saatlerimin sayılı olduğunu biliyordum ve atölyeden çıkmadan bir günü daha burada geçirmek beni rahatsız etmedi. Tersine. Bir daha silinmemek üzere aklımda kalmaları için her şeyi yavaş yavaş ve dikkatle inceledim. Her nesneyi, her tuvali... Kokuyu...

Akşam olduğunda, Tony gelmeden, serinlemek ve saçlarımı yapmak için çabucak banyoya girdim. Cildim hiç bu kadar uzun süre makyajsız kalmamıştı. Aynaya baktığım halde, dış görünüşüm konusunda hiçbir fikrim yoktu. Artık neye benzediğimi bilmiyordum. Evet, yorgundum... Gözlerimin altındaki morluklardan ve formda olduğum zaman daha az görünen

şakağımdaki mavi damardan bunu anlıyordum. Ancak hepsi bu. Gerisini görmüyordum.

Kapı zili beni yerimden sıçrattı. Banyodan çıktım ve kapıyı açmaya gittim.

Tony'yi burada görmek tuhaftı. Hiçbir neden yokken ve ansızın, kendisine ait olmayan bir filme itilmiş aktör gibiydi. Ancak varlığı beni her zamanki gibi rahatlatmıştı... Beni sevgiyle öptü, fakat içeri girmek istemedi. Üst kattan çantamı alıp, özenle kapıyı kilitlerken beni dışarıda bekledi.

Arabada mesafeli olduğunu hissettim. Bilmediğim bir nedenden dolayı kaygılıydı. Az konuştu, bana yalnızca son kez Dimitri'yi evimin önünde gördüğüm ana dair ayrıntılar sordu.

Tersine ben ona Louisa ve bar hakkında, Dimitri ve Sylvia ile yaşanabilecek olası sorunlar hakkında bir sürü soru soruyordum. Bana kısa ve öz yanıtlar verdi. Louisa iyiydi ve günden güne azalan polis denetimi ile olaylar yatışıyordu. Dimitri ve Sylvia'yı ise barda bir daha görmemişti.

Yolculuğun sonu tam bir sessizlik içinde tamamlanmıştı.

Louisa'nın karşılaması Tony'nin tutukluğunun tam tersiydi. Genelde olduğu gibiydi, ancak coşkusu bu defa özellikle çok belirgindi. Tony ile birlikte barın arkasındaki mutfağa girdiğimizde patroniçe bir şarap şişesi açıyordu. Mutfak oldukça sadeydi. Louisa burada yalnızca, müşterilerine servis ettiği sandviçleri hazırlıyordu. Bir buzdolabı, lavabo, pişirme plakaları, bir dolapta biraz tabak çanak vardı... Ve bü akşam, burada üçümüzü ağırlamak için küçük bir masa ve sandalyeler vardı. Masa önceden hazırlanmıştı ve fesleğenli domates sosunun nefis kokusu havada dalgalanıyordu.

Tıpanın tok kutlama sesi bize hoş geldiniz der gibi şakladı ve Louisa gelip bizi öptü. Sonra, yalan söylememem için gözlerini gözlerime dikerek sordu:

"Nasılsın?"

"Fena değil."

"Otur..."

Patroniçe kadehlerimizi doldurdu ve Tony elektrikli plakalardan birinin üzerinde kaynamakta olan su dolu tencereye bir avuç spagetti attı.

"Bu şarabın tadına bak." dedi Louisa bana bir kadeh uzatarak. "İtalya'dan geliyor. Toskana'dan..."

Büyük bir gözetim altında şarabın tadına baktım, Louisa ne söyleyeceğimi bekliyor ve tepkilerimi gözlüyordu.

"Tadı çok güzel."

Kararımı duyunca patroniçe gülümsedi. Aşağılık komplekslerimi yadsımayı bilmiş ve beni her zaman fikirleri önemli olan, arkadaşlık edilebilir biri haline getirmiştir.

"Bir gün İtalya'ya gitmelisin... Orayı seveceğine eminim."

Bu sözleri büyük bir saflıkla söylemişti. Sıradan, söylenildikleri anda unutulan sözcüklerdi. Benim durumumun o anda bu sözcüklere kattığı etki ve abartıyı tahmin etmemişti.

Onları aramamın ve yanlarına gelmemin nedeninden hemen söz etmedim. İkisi de bu konuda bana soru sormadılar. Sabırla hazır olmamı beklediler. Bu anı dolu dolu yaşamak istiyordum. Yemek, şarap, Louisa'nın hikâyeleri... Beş yıldan daha uzun bir süredir varlığımın temeli haline gelen ve sevdiğim tüm bu şeyler.

Patroniçe bana kızlardan söz etti. Müşteri bulmaları çok zorlaşıyor, neredeyse imkânsız hale geliyordu. Ve gün geçtikçe her şey kötüye gidiyordu. Bu küçük dünya, değişme zorunluluğu ile karşı karşıyaydı.

Sonra, yemeğin ortasında, uzun süreli bir sessizlik oldu ve ben bunu söz almamı isteyen bir davet gibi algıladım. Sıra bendeydi.

"Gideceğim."

İkisi de aynı anda kafalarını kaldırıp bana baktılar.

"Henüz nereye gideceğimi, orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum, ama buna ihtiyacım var. Şimdi gitmenin tam sırası."

İçinde bulunulan koşullar göz önünde bulundurulunca, bu haberin olağanüstü bir yanı yoktu. Biri arkadaşlarına tatile gideceğini söylüyordu. Ancak bu sıradan bir tatil değildi ve ben

daha önce hiç gitmemiştim. Son aylarda yaşanılan sıkıntılara kadar, kendime ait olan bu alışkanlık zincirini hiç kırmamıştım. Böyle bir kararın yaşamım ve geleceğim üzerinde ne gibi etkiler yaratabileceğini üçümüz de bilmiyorduk.

İlk tepki veren Tony oldu.

"Dimirti yüzünden mi?"

"Hem evet, hem de hayır... Birçok şeyden dolayı. Size sözünü etmediğim şeyler."

O ana kadar susan Louisa konuşmaya başladı.

"Biliyordum... Aradığında bunu hissetmiştim."

Hüzünlü bir biçimde hafifçe güldü, bir süre durdu ve devam etti:

"Mutluyum. Bu senin için çok iyi."

Louisa samimiydi, ancak ağlamak istiyordu çünkü geri döneceğimden tam olarak emin değildi. Çünkü kendi yaşamı da değişmekteydi ve bu onu korkutuyordu.

33

Akşam yemeğinden sonra Tony benimle geldi ve yolculuğum için eşyalarımı toplamak ve bir valiz hazırlamak amacıyla önce evime uğradık. Daniel iki gün sonra gelecekti ve artık burada olmamam gerekiyordu. Gideceğim yer o anda tam olarak belliydi.

Sonra Daniel'in evine gittik. Tony arabayı evin kapısının önünde durdurdu ve girişe kadar valizimi taşımak için ısrar etti.

Louisa gibi o da, iki gün içinde gitmeye karar verdiğimi ve uzun bir süre önce birbirimizi görmeyeceğimizi biliyordu. Heyecandan ne yaptığını pek bilemiyordu. Ben de aynı durumdaydım. Kapının önündeydik, valiz yerde aramızdaydı ve o anda ikimizin de yaşadığı biraz hüzünlü olan bu duygulanmayı sözcüklere dönüştüremiyor, gülümseyerek birbirimize bakıyorduk. Sıradan cümlelerin arkasına sığındık.

"Geri döndüğün zaman, bize haber verir misin?"

"Tabii ki..."

"Gidene kadar ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey... Sanırım bu evden dışarı çıkmayacağım. Şimdi Dimitri'ye rastlarsam yazık olur."

Yüzü kararardı. Birkaç saniye başını öne eğdi sonra tekrar bana baktı.

"Sanırım artık Dimitri konusunda endişelenmene gerek yok... Şu sıralar kızlarıyla halletmesi gereken başka sorunları var."

"Belki de..."

Yüzünde az önce kaybolan gülümseme çabucak tekrar

belirdi. Bir elimi ellerinin arasına aldı, güçlüce sıktı ve beni sıcak bir biçimde yanaklarımdan öptü. Son kez gözlerimin içine baktı, sonra arkasını döndü ve arabasına doğru giderek uzaklaştı.

ikinci yolculuk

34

Bir sonraki akşam Lyon garından trene bindim. Roma'ya ancak ertesi sabah saat 11:00 civarında varabildim. Bu uzun yolculuğun manzarası hoşuma gitmişti. Bu gidişin tam anlamıyla tadını çıkarmak ve beni Paris'ten uzaklaştıran saatlerin yavaşça aktığını görmek istiyordum.

Trende yerimi ayırtmak için sabah erken kalkmış ve İtalya'nın başkentinin rehberini almak için Daniel'in evinden yalnızca bir saatliğine ayrılmıştım. Termini garının yanındaki otellerden birinde kalmak için şansımı denerim diye düşünmüştüm. Tarihi merkezden ve hareketliliğinden uzakta, Aventino tepelerinin yeşilliğinin gölgesinde kalan bir aile pansiyonu olduğunu görmek fikrimi değiştirdi. Şehrin turistik çekiciliğinin ve benim başvurumun ne kadar acele olduğunun bilincinde olarak, çok da fazla umutlanmadan telefon açtım. Hiç beklemediğim halde, şans benden yanaydı. Bazı müşteriler rezervasyonlarını iptal ettirmişlerdi.

Çok az gazete okuduğum halde, Lyon garında birkaç dergi ve günlük gazete satın almıştım. Bu, Paris'e veda etme yollarından biriydi...

Trenimin gelmesine on dakika kadar kalmıştı. Peronun

karşısına oturdum ve günlük gazetelerden birini okumaya başladım.

'Gündem' sütununda, birkaç satırlık bir haber vardı. Saint-Denis sokağında yıkılmakta olan bir binanın molozlarının altında bir erkek cesedi bulunmuştu. Bir aletle aldığı darbeler sonucu kafatası kırılmıştı. Ölümünün üzerinden bir haftadan daha az bir süre geçmiş gibiydi. Adam Dimitri S. adında, polislerin çok iyi tanıdığı bir kadın tüccarıydı. Ölüm nedeni bir hesaplaşma gibi görünüyordu.

Daniel'in evinden beni almaya geldiğinde ve Dimitri ile ilgili olan son sözlerinde Tony'nin tuhaf halini düşündüm.

Trenim geldi. Gazeteyi katladım, oturduğum koltuğun üzerinde bıraktım ve perona doğru yürüdüm.

35

Trende, Daniel'e yazdim.

"Gitmeden önce size bir not bırakmak istedim, ancak aklıma bir şey gelmedi. Evinizde geçirdiğim beş gün için minnettarlığımı ifade edecek hiçbir cümle bulamadım. Aydınlık ve etkili beş gün. Benim ve gerçekliğim önünde bir ayna. Tablonuz gibi. Belli etmeden, çok da önemsemeden, sizi etkileyen şeyleri söylediğiniz ya da armağan ettiğiniz gibi, bana verdiğiniz bu hediye. Dünyadan gizlenmeyi o kadar iyi biliyorsunuz ki.

Beni Paris'ten alıp götüren trende size yazıyorum. Roma'ya gidiyorum. Bunu bir arkadaşım tavsiye etti.

Yol değiştiriyorum ve kendimi inanılmaz bir biçimde kaybolmuş gibi hissediyorum. Ama iyiyim.

Gerçek yüzümü arıyorum. Yalnızca sizin görebildiğiniz yüzü.

Sizi öpüyorum, ben de, ilk defa.

Claire"

ISBN 978-975-6063-50-7

catherine locandro clara'nın geceleri

"Gitmeden önce size bir not bırakmak istedim, ancak aklıma bir şey gelmedi. Evinizde geçirdiğim beş gün için minnettarlığımı ifade edecek hiçbir cümle bulamadım. Aydınlık ve etkili beş gün. Benim ve gerçekliğim önünde bir ayna. Tıpkı resim tablonuz gibi. Belli etmeden, çok da önemsemeden, sizi etkileyen şeyleri söylediğiniz ya da armağan ettiğiniz gibi, bana verdiğiniz bu hediye. Dünyadan gizlenmeyi o kadar iyi biliyorsunuz ki. Beni Paris'ten alıp götüren trende size yazıyorum. Roma'ya gidiyorum. Bunu bir arkadaşım tavsiye etti. Yol değiştiriyorum ve kendimi inanılmaz bir biçimde kaybolmuş gibi hissediyorum. Ama iyiyim. Gerçek yüzümü arıyorum. Yalnızca sizin görebildiğiniz yüzü."

Gece huzursuz bir sakinlik, gündüzse huzurlu bir güvensizlik Clara'nın hayatının değişmeyen iki yüzüdür. O, tehlikeli banliyölerin girdabında, tedirgin sokakların karalığında, yorgun otel odalarının soluk ışıklarında, tanımadığı insanlarla pazarlık yaptığı köşe başlarında, ayrıcalıklı gibi görünen müşterilerin toplandığı barlarda hiç bitmeyecekmiş gibi görünen yarınsız bir hayatı yaşamaktadır. Artık onun için dün geçmiş, gelecek bir belirsizler yumağıdır. Ve o belirsizmiş gibi görünen hayatın içinde kime çarpacağını bilmeyen bir bumerang gibi kendini serseri hayatın kollarına bırakmıştır. O da herkes gibi, fenin hafızası olmadığına inanan insanların yanında geçmişinden kaçarken geleceğini kurtaramamasının endişesini asla yaşamamaktadır.

Genç Fransız senarist, yazar ve yönetmen Catherine Locandro'nun ilk kitabı

+1 kitap

EDEBİYAT